

Phó Tổng Cừ Hoàn Mỹ

Contents

Phó Tổng Cừ Hoàn Mỹ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	8
4. Chương 3	15
5. Chương 4	22
6. Chương 5	33
7. Chương 6	44

Phó Tổng Cừ Hoàn Mỹ

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại,... Hệ liệt một nửa kiaĐộ dài: 10cConverter: meoconlunarEditor: JuliaMy GOD! Nhìn xem nàng làm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pho-tong-cuu-hoan-my>

1. Chương 1

Edit: Julia

Năm ấy, các cô mới 16 tuổi, giống như mọi cô gái khác, đều là thiếu nữ ôm mộng tưởng về một tình yêu đẹp, nhưng sự thật, vẻ ngoài của các cô đã làm cho mộng tưởng đó tan vỡ, thậm chí muốn mơ cũng không được.

Bộ dáng Sài nghê cũng không tệ lắm, nhưng lúc tuổi mới lớn, trên gương mặt non trẻ có rất nhiều mụn trứng cá, hơn nữa còn sưng hồng lên, rất đáng sợ. Cũng bởi vậy mà đường tình duyên của cô vô cùng kém, bạn học nam vừa nhìn thiếu nữ mặt mụn này bị dọa sợ chạy mất dép, sao thích cô được?

Thế nhưng thảm nhất không phải là không có bạn học nam thích cô, mà cô lại đơn phương thích bạn học nam, nhưng người đó lại không có ra gì!

Lần đầu tiên trong đời, một bạn học nam khiến cô khi gặp thì mặt đỏ bừng, tim đập nhanh, kết quả lại là tên không tích sự, đây có lẽ là điều khó quên nhất trong cuộc đời cô.

Bây giờ đã 27 tuổi, cô đã không còn thiếu nữ từ lâu rồi, mụn trứng cá theo tuổi thanh xuân biến mất luôn.

Không có mụn trứng cá, cô như thay da đổi thịt, mặc dù không thể gọi là dạ mỹ nữ, nhưng cũng xem như là một tiểu mỹ nữ có khí chất xuất chúng, hơn nữa tính tình dịu dàng hiền thực, được rất nhiều nam nhân săn đón.

Thế nhưng nên nói như thế nào đây?

Có lẽ do dấu ấn của mối tình đầu quá sâu, tình duyên của cô không được thuận lợi mấy, giống như bị nguyên rủa vậy.

Năm nay cô đã 27 tuổi, bốn đứa bạn thân thì đã có hai đứa kết hôn, có lẽ do cô quá mải mê kiếm tiền, nên không nghĩ đến chuyện yêu đương hoặc kết hôn, theo lời người ta nói cô chính là gái ế...

Gái ế?

Số cô sẽ không thảm vậy chứ?

2. Chương 1-2

Edit: Julia

Không, cô không có thảm như vậy chứ

Sài Nghệ trợn mắt, há hốc mồm nhìn bạn trai đang ngồi ngay ngắn ở đối diện, hoài nghi lỗi tai mình có phải hay không có vấn đề, bằng không bọn họ đang ăn cơm êm đẹp thế này, anh ta lại nói ra một câu khiếp đảm như thế chứ?

“Anh nói cái gì?” Cô cẩn thận hỏi lại, sợ mình nghe lầm.

“Chúng ta chia tay đi.” Cô không có nghe sai, anh ta thật sự nói lời này! Chỉ là cô thật sự không hiểu, vì sao cô lại bị knockout? Cô rất cuộc đã làm gì sai hay sao, mà mới quen nhau có nửa năm, bạn trai đã đòi chia tay rồi?

“Vì sao?” Cô nhúm mày hỏi

“Em biết vì sao mà.”

Nếu cô biết, thì còn hỏi sao?

“Em không biết” Cô lắc đầu, “Nên anh nói cho em biết được không?”

“Anh không xứng với em”

“Gì chứ, đây là lí do gì vậy?” Sài Nghệ không tự chủ được thốt ra, khẩu khí có chút tức giận lại trào phúng.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân

Cô thật sự không hiểu, vì sao bạn trai mới quen nhau có nửa năm lại đòi chia tay chứ? Cô tự biết công việc của mình rất bận rộn, thường xuyên tăng ca, không dành nhiều thời gian cho bạn trai. Nhưng trước khi cùng người con trai này quen nhau, chẳng phải cô đã nói rõ rằng mình rất bận, thường xuyên tăng ca sao?

Anh ta cũng cười nói rằng công việc của anh ta cũng rất bận rộn mà?

Kết quả, luôn là như vậy, người bị vứt bỏ luôn luôn là cô, với lí do đơn giản là “cô quá bận” để trốn trách nhiệm.

Nói đến đây, lí do thật sự người đàn ông này muốn chia tay với cô là gì, cô cũng không muốn biết nữa.

Thôi quên đi, nếu người ta đã đưa ra yêu cầu muốn chia tay, cô bây giờ muốn truy cứu nguyên nhân thì còn ý nghĩa gì nữa?

“Vậy chia tay đi.” Cô rất bình tĩnh nói

“Cái gì?” Bạn trai ngơ ngác nhìn cô

“Em nói, nếu anh đã muốn chia tay thì chia tay đi. Tình cảm không thể cưỡng cầu được.” Cô nói rất bình thản.

“Sao em lại dễ dàng gật đầu đồng ý như vậy?” Anh ta khó có thể tin được, bắt đầu trừng mắt nhìn cô mà lên án.

“Người muốn chia tay là anh, chẳng lẽ anh muốn em nói không sao?” Cô hỏi ngược lại.

Anh ta nhất thời nghẹn lời, nói không nên lời.

Sài Nghê hít sâu một hơi, cúi đầu lấy 300 đồng trong ví ra đặt lên bàn.

“Đây là tiền cơm của em. Nếu đã muốn chia tay, thì phai phân chia cho sòng phẳng, gấp lại sau.” Cô bình tĩnh nói xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi nhưng bước được hai bước thì nghe thấy lời của anh ta nói:

“Em chưa từng yêu anh phải không?”

Cô không tự chủ dừng bước, quay đầu lại nhìn anh.

“Em chưa bao giờ yêu anh cả.” Cô khẳng định một cách chắc nịch

Sài Nghê không biết người đàn ông đó dựa vào cái gì mà nói như vậy, nhưng với một đôi đang chia tay nhau – không đúng, là đã chia tay nhau thì việc yêu hay không yêu bây giờ mới bàn luận liệu có bị điên không?

Cô liếc anh ta một cái, không nói nữa, quay lưng bước đi, không thèm nhìn lại, tiêu sái rời khỏi quán ăn.

Nửa năm thanh xuân của cô, nửa năm cứ như vậy mà lãng phí.

Thoạt nhìn Sài Nghê thật bình tĩnh, kỳ thật trong lòng rất buồn bực

Cô muốn tìm bạn tốt tổ khổ, lại nghĩ đến hai người rãnh rỗi nhất đã kết hôn, có gia đình, không quấy rầy tốt hơn. Còn về người kia, khi rãnh mới tìm cô, còn lại thời gian không phải làm việc kiếm tiền chính là ngủ bù, cô không muốn vì chút chuyện râu ria này mà quấy rầy Cần Tâm, bởi vì đây cũng không phải lần đầu tiên cô thất tình.

Đứng ở lối đi dành cho người đi bộ, Sài Nghê thở dài, ngực như nghẹn lại, có lẽ đó là nỗi buồn của cô.

Trên đường bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe. Đèn của xe chiếu vào người cô, hiện lên dáng vẻ cô tịch của cô.

Đêm cuối tuần, người đi đường không phải đi theo nhóm, thì cũng là đôi bạn trẻ đang hẹn hò, chỉ có một mình cô cô đơn đứng lặng ở đầu đường, mờ mịt không biết đi đường nào.

Cô không muốn về nhà, bởi vì một mình ở nhà dễ suy nghĩ linh tinh, mà suy nghĩ linh tinh thì sẽ mau nước mắt, mà cô thì lại không muốn khóc.

« Thật ra thì em cũng không yêu anh nhiều, cũng không nhớ anh nhiều. Tất cả chỉ là một giấc mơ mà thôi, chính mình cũng có thể đạt được. Ai nói là cần anh chứ. Em cũng không có yêu anh sâu đậm đến nỗi không thể kiềm chế ... » Hé miệng hát bài hát yêu thích, cô bước chân đi về phía trước.

« Thật ra thì em cũng không yêu anh nhiều, cũng không nhớ anh nhiều. Tất cả chỉ là một giấc mơ mà thôi, chính mình cũng có thể đạt được. Ai nói là cần anh chứ. Em cũng không có yêu anh sâu đậm đến nỗi không thể kiềm chế ... » Hát đi hát lại đoạn đó, cô dường như đang thuyết phục mình không cần đau khổ nhiều như thế nữa.

Đi tới đi lui, Sài Nghê bỗng nhiên ngẩng đầu thấy một quán bar nhỏ. Đèn nê ông ở quán bar phản chiếu trong mắt cô khiến cô nhất thời nảy ra một ý định

Tâm trạng như bây giờ, không phải đi quán bar là thích hợp nhất sao?

Cần đôi môi hoa anh đào, cô tiến đến cửa quán bar, không chú ý đến một đôi nam nữ đang ở đó. Thành linh, một tiếng « ba » thật lớn vang lên, khiến cô dừng bước.

Theo phản xạ, cô quay đầu lại, chỉ thấy đôi tay vừa đánh người đó vẫn còn giơ chưa thu lại.

“Em chịu đủ rồi, em muốn chia tay” Cô thấy người con gái vừa đánh người kia đang rống lên.

“Thật xin lỗi” Nam nhân trầm mặc trong chốc lát, mở miệng nói.

Cô gái kia “ô” một tiếng, lập tức khóc sụt sùi xoay người chạy đi.

Nam nhân đó nhìn theo bóng lưng cô gái chạy đi, xoay người, ngẩng đầu, cùng cô bốn mắt nhìn nhau, nháy mắt cả hai người ngẩn người ra hết.

Phó tổng Cừ hoàn mỹ của công ty Uy Khắc?

Kế toán viên cao cấp Sài tiểu thư của Cần Chân Liên Hợp?

Sao lại là anh(cô)

Cục diện xấu hổ này.....

Kế toán của Cần Thực Liên Hợp là nơi thuận âm, hàng ngày đều cùng một đám đàn bà con gái ngồi xử lý số liệu về thuế má. Công việc nói chung rất buồn tẻ và chán nản.

Vậy nên, việc đến các công ty khác để kiểm kê số liệu linh tinh có thể nói rất được mọi người chờ mong. Tuy rằng rất mệt mỏi nhưng ít nhất được thay đổi không khí, còn có thể nhìn thấy người khác phái. Nếu may mắn còn có thể gặp được chuyện tốt « hữu duyên thiên lí lai tương phùng », đáp ứng được nhiều nhu cầu.

Trong số các nơi đi thị sát thì xí nghiệp Uy khắc là nơi được chào đón nhiều nhất. Vì sao? Nguyên nhân vô cùng đơn giản, đó là nơi tập trung nhiều trai đẹp nhất!

Thực tế thì « nhiều nhất » căn bản là « vàng thau lẫn lộn », người ta nói vậy chỉ để lừa người lừa mình thôi. Mọi người đến công ty Uy Khắc đều có cùng một lí do chính là phó tổng Cừ hoàn mỹ

Nhắc tới vị phó tổng Cừ hoàn mỹ này, con gái sở sự vụ, mặc kệ kết hôn hay chưa, hoặc là có bạn trai rồi, chỉ cần gặp qua vị phó tổng Cừ này, nói về anh ta, sẽ không tự chủ được mà đỏ mặt.

Sài Nghê không cho rằng mình là kẻ háo sắc, nhưng hơn một năm trước, lần đầu tiên gặp vị phó tổng Cừ nổi danh này một lần — cho dù lúc ấy cô vừa mới có bạn trai — mỗi lần nghe đồng nghiệp nhắc đến phó tổng Cừ, cô không tự chủ vênh tai lên nghe chuyện về anh.

Nghe nói anh là ABC...

Nghe nói năng lực làm việc của anh siêu cường, vào công ty không đến năm năm liền trở thành ngoại lệ, thăng chức lên làm phó tổng.

Nghe nói mỗi kế hoạch anh viết ra đều thu về cho công ty bội tiền, cổ phiếu của công ty, anh cũng có một phần.

Nghe nói cuộc sống cá nhân của anh là bí mật, tin đồn rằng anh có bạn gái. Mọi người đoán già đoán non, nghĩ xem liệu tin đồn này có phải là giả không.

Nghe nói công ty đó có một đồng con gái thích anh, bởi vì anh đẹp trai, chức vụ rất cao, hay xen vào việc chung. Trên mặt có mang nét hơi ngạo mạn, khiến người ta không dám tiếp cận, cũng bởi vậy có cảm giác có chút cao không thể với tới. Cho nên mặc dù có rất nhiều cô gái thích anh, nhưng không dám hành động, chỉ dám yên lặng thầm mến anh.

Anh vĩnh viễn là mục tiêu của đám con gái, chủ đề của những câu chuyện, khó tin nhất là – anh ngoại trừ được con gái mến mộ, còn có cánh mày râu sung bái theo.

Những nam nhân trong công ty rất sung bái anh, rất nhiều người đem anh coi là mục tiêu để phấn đấu.

Cho nên, mọi người mới thầm gọi anh là phó tổng Cừ hoàn mỹ.

Không nghĩ tới —

Phó tổng Cừ phó hoàn mỹ này lại bị người ta đá, chuyện khó tin này, không có khả năng xảy ra mới đúng?

Nhưng nó cố tình xảy ra trước mặt cô.

Chỉ có thể nói, cuộc sống luôn có những thứ khiến người ta ngạc nhiên.

Vừa làm vừa suy nghĩ luôn là thói quen của Sài Nghê.

Hơn nữa cô làm việc ở Cần thực đã được 6 năm, tính thêm khi cô còn học ở đại học nữa. Đối với công việc ở sở vụ, mặc kệ là công việc gì đi nữa cũng đã quen tay hay việc, chỉ là cô không thi vào trường cao đẳng kế toán để lấy chứng chỉ chuyên nghiệp mà thôi.

Nhưng chứng chỉ ngày không có dễ lấy như vậy, rất nhiều tiền bối đã thử qua nhưng đều thất bại

Làm cô thân mang chí lớn nhưng thấy vậy đều đem chí lớn ném luôn.

Hiện tại chỉ cần có thể tiếp tục công việc này, tiếp tục lĩnh lương cao, không cần thất nghiệp đã quá tốt rồi.

“Sài nghê, qua văn phòng của chị một chút” Sếp – lãnh đạo trực tiếp của cô đột nhiên lên giọng gọi.

(Bạn đang đọc truyện Phó tổng Cừu hoàn mỹ – Kim Huyền được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Cần Thực tổng cộng có ba kế toán cao cấp: kế toán Trần, kế toán viên Cố và kế toán Lâm. Mỗi người đều đứng đầu một tổ. Sài Nghê thuộc tổ của kế toán Cố.

Nghe thấy chị Cố gọi mình, Sài Nghê lập tức dừng việc đang làm, đứng dậy đi đến văn phòng ở cuối hành lang.

“Em bây giờ có nhiều việc không?” Chị Cố hỏi.

“Cũng không nhiều lắm, có việc gì muốn em làm sao?”

Chị Cố gật đầu. “Em mang cái này đến Uy Khắc đi.”

Sài Nghê ngần người. “Là xí nghiệp Uy Khắc ư?”

“Còn một công ty khác tên Uy Khắc sao?” Chị Cố nghi hoặc hỏi.

“Không có.” Sài Nghê xấu hổ mỉm cười. Chuyện xảy ra đột ngột quá nên cô ngạc nhiên thốt ra thôi.

Cô không nghĩ nhanh như vậy sẽ đại giá quang lâm đến công ty Uy Khắc lần nữa. Chẳng phải tháng trước bọn cô đến công ty đó rồi sao? Vì thế tối hôm qua vị phó tổng hoàn mỹ đó mới nhận ra cô, không coi cô là người qua đường. Hơn nữa còn bắt gặp bạn gái anh ta tát vào mặt anh ta, đúng là chuyện đáng xấu hổ mà. Anh không nói gì, chỉ nhếch môi gật đầu với cô, rồi xoay người rời đi.

Cô hít sâu một hơi, mới biết mình thở không nổi.

Xấu hổ nha, thực xấu hổ. May mà công việc của cô ở công ty Uy Khắc đã xong, trong thời gian ngắn sẽ không có gặp anh ta nữa – cô vốn nghĩ như vậy, ai ngờ người tính không bằng trời tính, chị Cố lại muốn cô đến uy khắc.

Thân là thủ hạ dưới tay chị Cố, cô không có biện pháp từ chối yêu cầu của thủ trưởng, chỉ có thể ghi nhớ nhiệm vụ chị Cố giao cho, cố gắng làm cho tốt, cô quay về chỗ làm việc tìm người theo mình đi chịu trận.

“Trong phòng ai ít việc, có thể bỏ xuống, theo chị đến chỗ khách hàng bàn bạc nửa ngày được không?” Cô hỏi những người trong tổ chị Cố.

Không có ai lên tiếng trả lời

“Tiểu Quân” Cô điểm tên một người.

“Chị Sài, em còn một đồng giấy tờ phải làm xong hôm nay, thực xin lỗi.” Tiểu Quân lập tức ngẩng đầu lên, hai tay tạo thành chữ thập hướng cô nói.

“ Mĩ Linh?”

“Buổi chiều, em phải chạy đến cục thuế nữa” Mĩ Linh nhanh chóng nói..

“A Bội?”

“Em không được đâu chị Sài. Công việc ba tháng trước em còn chưa có làm xong, một muốn chết rồi đây” A Bội khóc không ra nước mắt nói.

“Thực Phân, còn cô thì sao?” Mấy tiểu bối đã hỏi hết, Sài Nghê đành phải quay đầu hỏi người vào công ty sau cô nửa năm, bọn họ thường cùng ngồi ăn cơm với nhau.

“Không rảnh” Thực Phân không ngẩng đầu lên, gọn gàng dứt khoát cự tuyệt. Việc nhiều muốn chết, ai còn rảnh chứ?

Sài Nghê nhú mày, hơi có vẻ khó xử.

“Chị Cố muốn tôi mang thêm một người đến công ty Uy Khắc, xem ra mọi người không rảnh – “Cô còn chưa nói xong, bốn người vốn đang cúi đầu làm việc đồng loạt ngẩng đầu lên, trước sau lớn tiếng kêu to.

“Em có nói không sao?”

“Em đi cho”

“Chị Sài, em đi cùng chị”

“Em cũng muốn đi, nhưng buổi chiều phải đến cục thuế rồi.” Tốc độ của Mĩ Linh so với 3 người khác chậm hơn nhiều, ai oán nói.

Nhìn mấy khuôn mặt có hưng phấn, chờ mong, ai oán của bốn người, Sài Nghê nhất thời có một loại cảm giác không hiểu nổi. Bọn họ chẳng phải vừa rồi còn sống chết nói mình bận việc không đi được sao? Sao bây giờ lại thay đổi chóng mặt như vậy?

Đáp án chỉ có một – chính là vị phó tổng Cừ hoàn mỹ.

“Chơi đoán số đi.” Không muốn bị ai đó oán giận, mới bắt đầu đi ra quyết định này.” Nếu nhiệm vụ của mọi người chưa làm xong, sẽ bị chị Cố mắng đó, ai thắng sẽ đi với chị đến Uy Khắc.”

Kết quả, cuối cùng người thắng lại là Vương Huệ Phân của tổ kế toán Trần nửa đường xen vào, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người.

Bởi vậy mới có thể thấy được mị lực của phó tổng Cừ nha.

Thời gian chỉ có nửa ngày, hơn nữa lại làm việc ở phòng hội nghị kế toán, chắc là sẽ không gặp mặt con người đó chứ.

Sài Nghê mang theo một chút tâm tình không yên, sau khi dùng xong cơm trưa, mang theo sổ sách cùng Vương Huệ Phân đến Uy Khắc.

Trên đường, cô không ngừng cầu nguyện với ông trời, mong công việc buổi chiều thành công, còn có sẽ không đụng phải vị phó tổng cừ kia.

Kết quả cô vừa mới bước chân vào cửa công ty Uy Khắc, vừa vận dụng phải phó tổng Cừ, bốn mắt nhìn nhau, cô xấu hổ vô cùng, chỉ có thể mỉm cười cứng nhắc chào anh ta, sau đó lôi kéo Vương Huệ Phân đang ngây ngô chạy vào thang máy.

Tiếp đó là công việc buổi chiều không được thuận lợi, khiến cô không khỏi hoài nghi, ông trời có phải cũng có thói quen ngủ trưa, sao lại không nghe thấy lời cầu nguyện của cô? Thật sự là khóc không ra nước mắt.

Ở công ty Uy Khắc tăng ca đến 9 giờ mà vẫn không tìm ra vấn đề, hai bên quyết định nghỉ ngơi, mai chiến đấu tiếp.

“Mệt mỏi quá.” Ra khỏi toà nhà uy Khắc, Vương Huệ Phân vươn vai đã cứng ngắt than thở.

Sài Nghê chỉ biết nhìn cô ta mà cười, hỏi: “Mệt như vậy, mai cô còn muốn theo tôi nữa không?”

“Muốn chứ” Cô ta không chút do dự đồng ý.

Sài Nghê bật cười lắc đầu, dừng một chút lại hỏi: “Nói như vậy, công việc của em đang làm sẽ bị ảnh hưởng thì sao?” Thời gian một ngày đi làm có thể làm rất nhiều việc.

“ Nếu có thể gặp soái ca phó tổng Cừ vài lần, cho dù là thứ 7 hay CN đi nữa, bắt em tăng ca đến nửa đêm cũng được” Huệ Phân cười meo meo nói.

Sài Nghê ngoài lắc đầu, không còn lời nào để nói.

“Ngày mai đi qua công ty rồi mới đến đây hay là qua đây luôn vậy chị Sài?” Vương Huệ phân hỏi.

“Đi qua công ty rồi mới đến đây”

“OK, em phải đi rồi. À đúng rồi chị Sài, có muốn em đưa chị đến bến xe điện ngầm không?” Vương Huệ phân đi hai bước sau lại quay đầu hỏi cô.

“Không cần, đằng trước có trạm xe bus, chị đi xe bus về nhà nhanh hơn.” Cô lắc đầu từ chối.

“Ok, mai gặp”

“Mai gặp, lái xe cẩn thận”

“OK”

Hai người chào tạm biệt rồi, một người đi về hướng bên trái, người còn lại đi về hướng bên phải.

Vương Huệ Phân lấy xe máy ở trong chỗ đỗ xe ở ngõ bên trái. Còn Sài Nghê thì đứng ở trên đường cái chờ xe bus.

Chín giờ mới tan tầm đối với Sài Nghê thì còn sớm, cô chắc rằng giờ này còn một đồng người trong công ty đang tăng ca. Nếu tan tầm sớm như vậy, cô nhất định sẽ gọi điện cho bạn trai đi hẹn hò rồi...

Nhưng mà hiện tại.....

Sài Nghê than nhẹ một hơi, đột nhiên lại muốn uống hai chén. Vừa vặn, bên cạnh còn có một cửa hàng tiện lợi 7-eleven, cô đi vào, không suy nghĩ trực tiếp lấy trong tủ đông lạnh ra một chai bia Đài Loan rồi đến quầy tính tiền.

Đem rượu để trên quầy, cúi đầu tìm kiếm ví lấy tiền ra, định ngẩng đầu lên nhưng liếc thấy có một cánh tay đang đặt lên chỗ tủ đông lạnh, chỗ cô vừa mới lấy rượu. Tò mò, cô nhìn theo cánh tay đó, nhìn chủ nhân của nó. Vừa thấy, người cô như đông cứng, ngây ra như phỗng. Là phó tổng Cửu hoàn mỹ nha!

Làm sao có thể là anh?

Cửu Kính cũng không ngờ được lại gặp cô, trong vòng 24 tiếng đã gặp nhau ba lần, cái này có thể xem như là duyên phận không? Anh hơi ngây ngẩn, ánh mắt chuyển đến nhìn chai rượu cô để trên quầy, hoài nghi, rượu này là cô muốn uống hay mua giúp người ta? Bộ dáng này của cô không giống như dạng người thích uống rượu bia

“Mua rượu là vì muốn dùng rượu để giải sầu?”

Không biết tại sao cô lại hỏi như vậy, nói xong, Sài Nghê liền ngây người. Nhưng càng khó hiểu hơn là anh lại trả lời cô—

“Đúng vậy.”

Cô không biết mình nên nói gì nữa đây, may mắn lúc này nhân viên cửa hàng soát mã vạch, mở miệng tính tiền

“Tổng cộng 200 đồng.”

Cô nhân cơ hội này mở ví ra lấy tiền, bỗng nhiên người cứng lại, không biết sao trong ví chỉ có 100 đồng.

Ô ~ ông trời muốn hại nàng xấu hổ chết sao?

“Xin lỗi, tôi đi rút tiền đã” Cô đỏ mặt, xấu hổ nói với nhân viên bán hàng, sau đó quay mặt nói với người con trai bên cạnh: “Ách, hoàn mỹ — khụ khụ.....” Thiếu chút nữa buột mồm hù chết con người ta. “Cửu phó tổng, anh thanh toán trước đi”

“Cùng nhau trả đi”

“Hả”

“Tính luôn vào phần của tôi” Thuận tay anh chỉ vào phần rượu của mình trên quầy, sau đó lấy ra một tờ 1000 đồng “Bỏ vào một cái túi to luôn”

Nhân viên cửa hàng gật đầu nhận lấy 1000 đồng, nhanh chóng thanh toán cho bọn họ.

“Phiền quá, chờ tôi một chút tôi sẽ rút tiền trả lại cho anh” Sài Nghê xấu hổ nói với anh

“Không cần, tôi mời cô”

Sài Nghê còn chưa kịp nói gì, nhân viên cửa hàng đã nhanh nhẹn bỏ rượu vào túi cho bọn họ, còn bỏ vào một cái túi to, cúi đầu “Cám ơn đã ghé qua”.

“Đi thôi.” Anh chủ động xách túi lên

Sài Nghê hoàn toàn không biết nên nói cái gì, chỉ có thể đi theo phía sau anh đi ra ngoài.

Anh dừng lại ngay vạch hồng trên đường, nơi thường dùng để báo hiệu dừng lại, lấy rượu của mình trong túi ra, lại đem túi đựng rượu của cô đưa cho cô.

Sài Nghê sức hiểu, hoá ra anh xin túi của nhân viên bán hàng là muốn cho cô dùng. Đúng là một nam nhân hoàn mỹ, thật không hiểu cô gái ngày hôm qua sao lại đòi chia tay anh cho bằng được.

“Có muốn tìm một chỗ uống cùng nhau không?” Không biết vì sao đột nhiên Sài Nghê lại nói ra câu đó.

“Thật ra thì hôm qua tôi mới bị bạn trai đá.”

Cừu Kính nhú mày có chút kinh ngạc.

“Tôi nói thật” Cô nghĩ rằng anh không tin “Trước đó hẹn nhau ăn bữa tối, ai ngờ anh ta đột nhiên nói chia tay, lý do là “anh không xứng với em.”, thật là cái lý do cũ rích, đúng là nực cười.

“Vậy nên mượn rượu giải sầu sao?” Anh hỏi cô.

“Đúng thế” Cô cười khổ đáp.

3. Chương 2

Edit: Julia

Bộ dáng của cô thật không giống kiểu con gái thích uống rượu, nhưng đối với người mới gặp lần đầu tiên, lại thấy cô gái có vẻ ngoan hiền ba lần bảy lượt uống rượu, Cừu Kính nhất rút cuộc cũng hiểu cái gì gọi là ‘nhìn người không thể nhìn bề ngoài’

Sài Nghê, anh nhớ rõ tên cô, vì cô là trợ lý của kế toán viên cao cấp Cố, giám đốc của anh từng giới thiệu qua, mà quan hệ giữa kế toán Cố và tổng giám đốc lại là quan hệ thông gia, cho nên anh nhớ rõ tên cô, trừ lần đó ra — ít nhất là năm phút đồng hồ trước – anh hoàn toàn không biết gì về cô.

Nên nói gì với cô đây?

Trong ngoài không giống nhau.

Cô có bộ dạng văn tĩnh tú quỳên, khí chất xuất chúng, lúc im lặng thì cho người ta cảm giác là một tiểu thư khuê các hiền thực. Nói về công việc, chỉ có thể dùng 4 chữ “chuyên nghiệp giỏi giang” để nói về cô, vì cô là một người rất có năng lực.

Không nghĩ đến lúc cô uống rượu, liền thay đổi một trời một vực

Bộ dáng của cô ấy bây giờ liệu có đúng là “văn tĩnh tú quỳên, khí chất xuất chúng “không?

“Rút cuộc là vấn đề ở đâu?” Cô lớn tiếng nói, tay không ngừng vung vung chai.

“Từ lúc bắt đầu tôi đã nói rõ ràng rằng: công việc của tôi bận rộn, tăng ca là chuyện như cơm bữa, chính anh ấy cũng nói là không sao, kết quả thì sao? Chính miệng anh ta nói lời chia tay, thật sự là không nói

nổi! Bực mình chính là lý do anh ta chia tay là vì tôi thường hay tăng ca, không có thời gian bồi dưỡng tình cảm. Chẳng có quan hệ gì sất? Thật tức chết người ta đi! Nào, uống, cạn chén!”

Hét to một tiếng, cô dùng hết sức cụng ly với anh, sau đó lập tức ngửa đầu uống một ngụm rượu, thật sự khiến người ta có thể trút bỏ cơn giận.

Nhưng Cừu Kính thấy bộ dáng cô lúc này, trong ngoài không đồng nhất thật sự rất đáng yêu.

Phụ nữ ở trước mặt anh luôn biểu hiện ra những điều tốt đẹp nhất của mình, chưa từng có một ai dám to tiếng giống cô, mở miệng uống rượu, còn tâm sự chuyện yêu đương của mình với anh. Không hề có bộ dáng kệch cỡm chút nào.

Anh rất hoài nghi liệu có phải là do rượu nên mới khiến cô bộc lộ ra con người thật của mình. Tuy nhiên, anh vẫn thấy cô rất đáng yêu, kỳ dị là gọi lên nỗi buồn của anh.

Hai người quả thực là đồng bệnh tương liên. Luôn là người bị đá. Nhưng nói chuyện với cô xong, anh thấy mình bị đá là rất xứng đáng.

Không hiểu vì sao phụ nữ đối với anh luôn tràn ngập ảo tưởng, luôn cho rằng anh là một người bạn trai rất ôn nhu, là một người bạn trai vạn năng. Hại anh không muốn người ta thất vọng, luôn nghĩ cách làm hài lòng kỳ vọng của đối phương. Điều này làm cho bản thân anh mệt chết đi, khi không tiếp tục nữa người đó lại đưa ra lời chia tay.

Anh cũng biết điều này, nhưng với dạng con gái ngay từ đầu đã lộ ra bộ dáng tham tài, sau lại lộ nguyên hình là một con hồ ly tinh, bản thân anh cũng cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Hơn nữa cô gái đó còn bắt đầu oán giận anh, bất mãn vì anh không hoàn mỹ, lại còn ám chỉ muốn kết hôn với anh, điều này khiến anh không chịu nổi, làm cho hần không thể không nghĩ đến việc nói chia tay.

Cho đến bây giờ anh cảm thấy mình không phải là một nam nhân tốt, nhưng kỳ quái là, mọi người đều cho rằng anh là người có phẩm chất tốt. Con gái thì thích anh, con trai thì sung bái, quả thực là không thể nào tin tưởng nổi, đúng là khổ mà nói không nên lời.

“Còn anh, sao bị đá vậy?” Nói hết những lời vàng ngọc, Sài Nghê tiểu thư rút cục đem đề tài chuyển tới anh, vừa mở chai rượu thứ tư, vừa hỏi anh.

Hai người bọn họ hiện tại đang ngồi trên thềm đá trong công viên uống rượu, 12 chai rượu đặt dưới chân hai người chỉ mấy chiếc còn không tới một nửa.

“Tôi không phải là nam nhân tốt.”

Sự ngay thẳng của cô đã cuốn hút anh, khiến Cừu Kính không tự chủ được đem tâm tư trong lòng nói ra.

“Không thể nào, anh chính là một con người hoàn mỹ không giống người thường.” Trong giọng nói của Sài Nghê mang vài phần men say, câu được câu không.

“Lời này ai đồn vậy?” Cừu Kính nhún mày.

“Năng lực làm việc siêu cường, bộ dạng anh tuấn suất khí, làm người khiêm tốn, từ đầu đến chân đều bắn mị lực, là tấm gương cho cánh mày râu noi theo, là bạch mã hoàng tử trong lòng các chị em gái” Cô bắt đầu liệt kê từng cái.

“Tất cả đều nói quá mà thôi.”

“Ha ha” Cô cười to, trong khi anh vừa cười vừa nói.

“Nếu tôi nói tôi không có những thứ cô kể trên thì sao? Tôi làm việc tốt như vậy vì tôi không bao giờ để công việc dồn lại hết, nếu để lâu chắc sẽ phát hỏa mất. Còn nữa, tôi ghét nhất mặc đồ tây, áo sơ mi là ví dụ điển hình, lúc ở nhà, tôi toàn mặc quần đùi áo phông, trông lòi thối lếch thếch lắm” Cừu Kính nói cho cô nghe sự thật về mình

“Tôi thực sự là muốn nhìn thấy bộ dáng đó của anh nha, chắc chắn là rất đẹp mắt” Cô cười ha ha.

“Sao lại đẹp mắt chứ?” Không phải là đang an ủi anh chứ?

“ Bởi vì mấy fan hâm mộ của anh chắc chắn sẽ bị dọa một phen, nhìn một đồng người mắt chữ O, mồm chữ A, hẳn là sẽ rất vui đi. “

“ Cô chắc là thích thấy bộ dáng người ta gặp họa lắm phải không?”

“ Đúng thế “ Cô cười lớn, lại uống một ngụm rượu

“nói thật bộ dáng này của cô không giống như bị thất tình, cần mượn rượu giải sầu” Cừu Kính nhìn cô nói ra cái nhìn của mình. Có vẻ giống như cơn nghiện rượu phát tác hơn, a nh thâm nói trong lòng.

‘Nhìn anh cũng không có giống nha.’ Cô cười, sau đó nói: “Tôi là đang tìm niềm vui trong đau khổ mà thôi.”

“Cô thật sự yêu anh ta?” Cừu Kính tò mò hỏi.

“Anh ấy nói tôi không thương anh ấy, có lẽ đúng là vậy!” Hiếm khi thấy cô trầm mặc, nhìn chai rượu trong tay, thì trào tự nói.

“ Vì sao lại nói như vậy? “ Anh hỏi

“Quen nhau được nửa năm, số lần chúng tôi hẹn hò không quá mười lần. Anh ta thường hẹn tôi nhưng mà tôi hay lấy có tăng ca để từ chối. Nhiều khi chỉ là vội vàng vàng chạy đến ăn bữa cơm rồi quay về công ty làm việc tiếp hoặc là về nhà ngủ bù. Chắc hẳn là anh ta cảm thấy tôi coi trọng công việc hơn là anh ta. Thực tế thì tôi thấy đúng là như thế.” Cô cong môi, tự giễu.

Hoàng hôn, ánh đèn đường rọi chiếu vào gương mặt tự giễu của cô, không hiểu vì sao lại tràn ngập cái cảm giác tịch mịch, cô độc cùng bi thương.

“ Cô... “ Cừu kính muốn mở miệng nói lại thôi, chỉ nhìn cô.

“Anh muốn nói cái gì? “ Cô ngẩng đầu, nở một nụ cười giượng ép hỏi.

Anh lắc đầu. Vốn định nói hẳn là cô cũng thương người đó? Nhưng không hiểu vì sao trong thâm tâm anh không muốn vạch trần điều này.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi đưa cô về” Anh đứng dậy đề nghị.

“Chúng ta còn chưa uống rượu xong mà.”

“Ngày mai còn phải đi làm, hay để lần khác uống tiếp.”

“Nếu anh nói như vậy thì tôi coi như đây là đây là cái cơ để hẹn anh lần nữa nha! “ Cô tự tiểu phi tiểu nói với anh.

“ Vậy cũng được.”

‘ Oa, thật hay giả thế?’ Cô mở mắt to, khó tin kêu lên.

Câu trả lời của anh là trực tiếp rút danh thiếp trong ví ra, sau đó lại lấy bút, ghi số điện thoại riêng của mình đưa cho cô.

“Khi nào cô rảnh, thì gọi cho tôi, chúng ta uống tiếp” Anh nhẹ nhàng nói.

“Ha ha ha “ Nhìn danh thiếp và số điện thoại, Sài Nghê không kìm được cười to. “Số điện thoại của phó tổng Cừu hoàn mỹ nha, không phải mình đang mơ chứ?”

“Phó tổng Cừu hoàn mỹ? “ Cừu Kính nhúu mày.

“Mọi người đều thầm gọi như thế?” Cô nhếch miệng mỉm cười.

“Mọi người?”

“Là đồng nghiệp công ty tôi và công ty anh” Cô vừa xong, liền mỉm cười.

Nhìn cô như thế, Cừu Kính không biết nói gì đây, vẫn là không nói gì thì hơn.

Phó tổng Cừu ‘hoàn mỹ’ sao?

(Bạn đang đọc truyện Phó tổng Cừu hoàn mỹ – Kim Huyền được edit tại Âm Dương Cung. Chúc bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Mẹ nó!

Tuy rằng đã qua mấy ngày, khi Sài Nghê nhớ lại chuyện tối hôm đó, cảm giác giống như nằm mơ vậy.

Cô làm sao có thể cùng phó tổng Cừu hoàn mỹ ngồi trên bậc thang trong công viên ngồi uống rượu chứ?

Nhất định là đang nằm mơ.

Nhưng cổ tình là danh thiếp ghi số điện thoại liên lạc của Cừu Kính lại nằm trên tay cô, cô muốn xem đây là giấc mơ để thoát ra cũng không được.

Trời ạ! Lúc đó cô bị chạm dây thần kinh hay sao, sao lại yêu cầu anh đồng ý uống rượu với mình? Từ xưa đến nay, rượu “vào” thì lời đều “ra” cả, cô không biết đã cùng anh nói gì, hơn nữa cái bộ dáng say rượu của cô đâu có đẹp để gì đâu. Sài Nghê thấy mình thật sự là điên rồi, bây giờ hối hận không thôi.

“Sài Nghê, em làm sao vậy?” Cố Bội đi ra lấy nước uống thì thấy nhân viên dưới trướng mình đang tự đánh vào đầu, không khỏi lo lắng hỏi thăm.

Sài Nghê sững sốt một chút, buông tay lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

“Công việc gặp vấn đề ư?”

“Không có.”

Nếu không phải là công việc, hẳn là chuyện tư. Cố Bội gật đầu, xoay người về văn phòng làm việc.

Cố Bội là vị thủ trưởng công tư rõ ràng, chỉ cần việc tư không làm ảnh hưởng đến công việc là được, thì sẽ không hỏi chuyện đời tư của cấp dưới.

Từ lúc Sài Nghê còn đi học đại học đã làm việc dưới trướng Cố Bội, làm sao lại không biết điểm này. Cho nên cô luôn tận tâm làm việc, chưa bao giờ chậm trễ hay buông thả công việc. Cũng vì thế mà được Cố Bội tin dùng, trở thành quản lý cấp cao ở tổ của Cố Bội.

Quản lý phải có phong thái của quản lý, cô lắc đầu, lập tức gạt bỏ những việc không liên quan đến công việc ra khỏi đầu, tập trung vào công việc.

Bàn tay lướt trên bàn phím không ngừng nghỉ, thời gian nhanh chóng qua đi, nháy mắt đã đến giờ tan tầm. Nhưng với Sài Nghê mà nói, điều này không có ý nghĩa gì vì cô còn phải tăng ca, chuẩn bị đi ăn tối để quay lại làm việc.

“Chị Sài, tối nay muốn ăn gì?” Tiểu Quân ở phòng đăng ký hỏi cô.

“Hôm nay mọi người gọi món nhiều không?”

“Có người thì muốn ăn cơ sườn, người thì muốn ăn mì, cái gì cũng có ” Tiểu Quân thở dài.

“Vắt vả cho em rồi”

“Thực ra cũng chỉ ghi lại rồi gọi điện bảo người ta đưa đến thôi mà, không có gì đâu ạ.”

Sài Nghê mỉm cười: “Bữa tối nên ăn cái gì bây giờ?” Thở dài, cả ngày toàn nghĩ đến cái đầu không, chán thật.

“Vậy gọi cho chị một phần cơ sườn đi.”

“Cơ sườn một phần 80 đồng.”

Sài Nghê mở ngăn kéo chuẩn bị lấy tiền thì nghe thấy tiếng chị Cố

“Mọi người đang làm gì vậy? Ăn cơ hộp à?”

“Chị Cố cũng tăng ca buổi tối sao?” Tiểu Quân gật đầu rồi lại hỏi.

“Buổi tối chị hẹn ăn cơm với khách” Cố Bội nói xong quay đầu hỏi Sài Nghê “Sài Nghê, tối nay em có hẹn gì không?”

“Hẹn sao? Không có.” Sài Nghê lắc lắc đầu. Nếu cô mà có hẹn sẽ không ở lại tăng ca, bởi vì công việc là trên hết

“Tốt lắm, em mau chuẩn bị rồi đi cùng chị. Vị khách hàng mới này có khả năng từ nay về sau sẽ do em phụ trách, hiểu biết về người mà mình phụ trách đối với em vô cùng có lợi đấy.”

Chị Cố đã nói như vậy, Sài Nghê nào dám nói không, gật đầu đồng ý, “Tiểu Quân, hộp cơm sườn đó...”

“Huỷ bỏ, em biết mà.” Tiểu Quân tiếp lời.

“Ngại quá.” Sài Nghê nhìn Tiểu quân cười áy náy.

“Chị sài, chị quá vất vả rồi. Công việc nhiều như vậy, chị Cố lại muốn chị đi tiếp khách hàng mới.” Tiểu Quân liếc nhìn thấy Cố Bội về văn phòng rồi, nhin không được sáp lại, nhỏ giọng vì cô mà cảm thấy bất công.

Sài Nghê bắt đầu dĩ cười. Có thể kiếm thêm chút tiền mà, cô thầm an ủi mình.

Hai mươi phút sau, Sài Nghê ngồi trên xe Cố Bội, cùng nhau đến khách sạn Tinh Hoa. Đến nơi, có thể thấy thân vị của vị khách hàng này không hề nhỏ, cô càng không khỏi thêm bội phục năng lực của chị Cố.

“Khách hàng lần này do tổng giám đốc xí nghiệp Uy Khắc giới thiệu, vậy nên ông ấy cũng sẽ đến.” Lúc ở bãi đỗ xe, chị Cố có nói qua, Sài Nghê cẩn thận gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Nhưng mà kết quả là người bồi khách hàng mới không phải tổng giám đốc Uy Khắc, mà lại là phó tổng Cừu – Cừu Kính.

Vừa thấy Cừu Kính, Sài Nghê suýt nữa nhảy dựng lên, cổ nước trên tay hơi nghiêng muốn rơi.

Vị Tổng Giám Đốc kia có việc nên để Cừu Kính ở lại tiếp khách. Nguyên lại vị khách hàng mới Trương tiên sinh này có giao tình với Cừu kính nên nhờ anh ta đến tiếp. Sau này khi nhớ lại, Cừu Kính không khỏi thầm cảm ơn cái người se duyên này.

Không khí bữa tối vui vẻ, Trương tiên sinh cùng chị Cố có thể nói là nhất kiến như cố [mới gặp mà như đã quen lâu], trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Sài Nghê đã bỏ ngay thái độ ngạc nhiên đến nỗi suýt nữa đánh rơi cốc khi nhìn thấy Cừu Kính. Thay vào đó là dáng vẻ tự nhiên, uyển chuyển hàm xúc, miệng tươi cười. Lúc nào cần nói thì nói, lúc nên im lặng thì không dám hé một câu, cố gắng làm hết trách nhiệm của mình.

Về phần phó tổng Cừu này mị lực của anh ta không hề nhỏ, mấy vị khách nữ ngồi gần bàn họ thường vụng trộm nhìn về bên này.

Sau bữa tối, Cố Bội và Trương tiên sinh còn cần bàn chuyện thêm nữa, nên hai người rời khỏi khách sạn, để Sài Nghê và Cừu Kính song vai nhau đứng trước cửa lớn khách sạn Tinh Hoa.

Làm gì tiếp theo đây? Sài Nghê xấu hổ có chút không biết làm sao. Cô không muốn ở chung một chỗ với phó tổng Cừu nha! Nhớ đến lần trước mình ở trước mặt anh làm trò hề, cô đã cảm thấy mất mặt. Trời biết vừa rồi ở trong khách sạn thấy anh đến, cô chỉ có thể dùng lí trí bắt mình tỉnh táo đứng im tại chỗ, không dám chạy trốn. Sau đó dùng cơm, bắt buộc chính mình phải nhai nuốt thật chậm, đừng để bản thân vì quá khẩn trương mà ăn nhanh.

Tóm lại nhiệm vụ đã xong, cô cũng nên rời khỏi đây nhanh, 36 kế chạy là thượng sách.

“Vậy tôi đi trước đây, phó tổng Cừu, cảm ơn anh hôm nay đã hỗ trợ, gặp lại sau.” Cô khách khí, mỉm cười tạm biệt anh. Nói xong, gật đầu nhẹ, lập tức xoay người rời đi.

“Sài tiểu thư.”

Đột nhiên anh ở phía sau kêu to, cô hơi đơ người một chút, không thể không dừng lại, lễ phép quay đầu nhìn anh.

“Thời gian còn sớm, có muốn cùng tôi đi uống rượu không?” Anh mỉm cười hỏi.

Cự tuyệt lời mời của mỹ nam sẽ bị trời phạt, Sài Nghê không muốn trời phạt, đương nhiên là đồng ý rồi. Chẳng qua đề nghị đi uống rượu với anh đổi thành uống cà phê, ý đồ là muốn cứu lấy hình tượng của cô. Dưới ngọn đèn ấm áp trong tiệm cà phê, Sài Nghê một bên nhàn nhã uống cà phê, một bên phòng ngừa những ánh mắt hâm mộ nhìn phó tổng Cừu, cô phải làm sao để đem chuyện lớn hoá nhỏ, việc nhỏ hoá không, để không phải làm mục tiêu để cho mọi người chỉ trích đây.

Chuyện này! Rất khó.

Vừa rồi nên cự tuyệt anh mới đúng, không nên bị nam sắc mê hoặc. Nhưng mà thích ngắm cái đẹp là thiên tính, đối mặt với một phó tổng Cừu đẹp trai thế này, với con người bình thường như cô có thể chống lại thiên tính ư?”

Thiên tính? Ân, cách nói này không sai tí nào. Trời phạt, thiên tính, sau đó là thiên ý không thể trái đi?

Ha ha ha.....

“Cô đang cười gì vậy , có thôi chia sẻ với tôi không?”

Anh không nói, thì Sài Nghê cũng không biết mình cười ra tiếng.

“Không có gì.” Cô không muốn nghĩ đến, mà cũng không muốn nói cho anh nghe suy nghĩ của mình, gần đây hai người họ cứ liên tục gặp nhau như vậy, đừng có nói là thiên tính nói cho cô biết, hai người các cô sẽ thành một đôi, sau đó thiên ý không thể trái đi? Ha ha.

“Cô hôm nay thật im lặng, là do thiếu cồn sao?” Anh có chút dăm chiêu hỏi cô, Sài Nghê nghe thế cả người cứng đờ, cảm giác mặt mình như bị co rút dữ dội. Hắn Anh hẳn không phải cố ý đi? Cô thật vất vả mới quên chuyện xấu hổ đó, mà anh quanh co lòng vòng như vậy là đang cười nhạo cô? Thật quá đáng nha!

“Anh như vậy là không có phong độ!” Cô trừng mắt nhìn anh, quyết định đối diện.

“Tôi thế nào lại không có phong độ, nói sai gì à?”. Cừu Kính thấy cô như vậy thì hứng thú đáp lại.

“Chính là không có phong độ, bộ anh chưa từng nghe qua mấy câu này sao?”

“Ý cô là không nên nhắc đến chuyện lần trước uống rượu cùng tôi” Anh nhíu mày hỏi cô.

“Nếu là có phong độ thì không nên nhắc lại mới đúng chứ.” Cô cắn hận nói.

“Lần trước cô có gì thất thố à, sao tôi không để ý nhỉ?”

“Tốt, hiểu vấn đề rất nhanh.” Nghe được như vậy, cô cười đáp lại.

“Tôi thực sự không biết không biết là lần trước cô có làm gì xấu hổ không.” Về mặt anh vô tội, lộ rõ dáng vẻ không hiểu.

“Uống rượu, nói chuyện to tiếng, rõ ràng không ra dáng phụ nữ gì cả, lại còn nôn nữa. Cái gì không nên nói thì đều nói cả rồi. Từng đó chưa đủ mất mặt à?” Sài Nghê trợn mắt nói.

Anh khẽ nhếch miệng, nhớ lại dáng vẻ của cô buổi tối hôm đó, khoái chí nói: “Tôi lại thích bộ dáng đó của cô.”

“Anh nói cái gì cơ?” Sài Nghê nhíu mày nhìn anh.

“Tôi nói là tôi thích bộ dáng đó của cô.” Anh mỉm cười, “Thật ra thì tôi phát hiện bản thân mình hình như thích cô rồi, tiểu thư Sài Nghê.”

Cô ghen hòng trân trối nhìn anh, thầm nói, “Anh đang đùa tôi phải không?” Nhất định là vậy.

“Đùa như vậy vui à?”

“Anh có hậu cung ba ngàn mỹ nhân, sao lại đi thích tôi?” Cô không nhanh không chậm hỏi.

“Hậu cung ba ngàn mỹ nhân? Đó là cái gì vậy?” Cừu Kính hơi kinh ngạc lại cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

“Anh thông minh như vậy sao lại không hiểu ý tôi?” Có nhiều mỹ nhân thích anh, chờ anh lâm hạnh, không phải là hậu cung ba ngàn người đẹp à?

“Cô làm sao biết tôi thông minh?”. Anh tò mò hỏi lại.

“Ba mươi tuổi đã leo lên chức phó tổng này, nhân viên cấp dưới thì sùng bái, ngưỡng mộ, điểm này không gọi là thông minh thì là cái gì?”. Cô trả lời với giọng nói đương nhiên.

“Đây là kết quả sau cả một quá trình cố gắng.”

“Rất nhiều người cố gắng nhưng mà được như anh thì không có nhiều đâu. Nói như anh thì chắc là vận khí của tôi không tốt rồi, không có nhiều người cấp dưới sùng bái, phục tùng như anh”. Cô không tự chủ cắn cánh môi, chẳng hiểu là anh đang khiêm tốn hay là cố ý cùng cô cãi nhau đây.

“Xem ra cô điều tra rất kỹ về tôi”. Cừu Kính nói có chút đăm chiêu rồi mỉm cười, sau đó đột nhiên nhìn cô, đưa tay ngoắc ngoắc, ý bảo cô lại gần đây.

Sài Nghê cũng không biết anh muốn làm cái gì, nhưng rất tò mò, cũng làm theo, nhướn người về phía anh

“Nói thật đi,” Anh chậm rãi mở miệng nói, “Có phải cô vụng trộm thích tôi rồi phải không?”

Mặt cô ngây ra như phồng.

“Không cần xấu hổ đâu.” Anh mỉm cười.

Sài Nghê thực sự tức giận: “Thần kinh mới xấu hổ đó!” Cô rống to.

“Tuy rằng tôi nói là thích bộ dạng tức giận của cô nhưng mà cũng không cần phải bộc lộ nhanh đến thế đâu, nơi này có rất nhiều người đây.” Lần này lại nở nụ cười hòa ái, dễ gần.

Cô cứng người, đưa mắt nhìn quanh, thấy mọi người trong tiệm cà phê đều nhìn cô.

Trời ạ, cô thật sự hi vọng dưới đất có cái lỗ để chui xuống. Cô vừa rồi tức giận hét to đến mức nào, thật là dọa người nha!

“Cô đỏ mặt kìa”

Cái tên hôn đản phó tổng Cừu này cố ý đi? Cô đã đủ xấu hổ rồi, lại còn nói như thế nữa! Cô trừng mắt nhìn anh.

“Lúc cô tức giận thật đáng yêu.”

Anh ta còn ở đó tiếp tục đùa giỡn cô!

Người đàn ông này nhất định là ác ma đội lốt thiên thần, mọi người xung quanh đều bị nhan sắc của anh ta lừa rồi!

Đồ lừa đảo!

Trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt tò mò xung quanh đã giảm bớt, tiệm cà phê quay lại không khí ban đầu, thiên hạ giờ đã thái bình.

“Mọi người chắc chắn không biết con người thật của anh.” Sài Nghê cầm cốc nước, bày dáng vẻ tiểu thư khuê các uống một ngụm.

“Con người thật?”

Cô giương mắt nhìn, chỉ thấy anh bày ra bộ mặt chính trực, vô tội lại mê người, làm cô hoài nghi có phải hay không mình suy nghĩ nhiều quá? Không đúng, nếu anh thật sự là hoàn hảo như lời đồn thì đã không lấy cô ra làm trò đùa như lúc này.

“Ra vẻ đạo mạo, biết ăn nói quá đấy.” Cô trừng mắt nhìn anh

Ra vẻ đạo mạo, miệng lưỡi lợi hại? Cô sao không nói luôn anh trong ngoài không giống nhau, mặt người dạ thú luôn đi? Cừu Kính không khỏi lộ ra tia cười khổ.

“Xin hỏi một chút, tôi đã làm gì mà khiến cô nghĩ như thế?”. Anh tỏ vẻ khiêm tốn thỉnh giáo.

“Anh vừa rồi đùa tôi!”

Vẻ mặt Cừu Kính xuất hiện tia kỳ quái: “Tôi đùa cô lúc nào? Có phải cô hiểu lầm gì không?” Anh nhún mày hỏi.

“Anh vừa rồi nói thích tôi, bảo tôi rất đáng yêu, còn không phải là đùa sao?” Cô đưa mắt nhìn, chờ câu trả lời.

“Đương nhiên không phải, đó là lời nói thật”

Sài Nghê thật sự là không còn gì để nói, anh ta làm sao có thể mặt dày đến như vậy? Phải chăng vì thế mà mọi người mới nói anh “hoàn mỹ”? Nói dối mà cũng như thật vậy.

“Trên mặt cô tỏ vẻ không tin kìa”

“Tôi không tin.” Cô nói

“Vì sao?”

“Bởi vì một người hoàn mỹ như phó tổng Cừu, một đồng con gái có điều kiện tốt hơn tôi đang chờ anh, làm sao anh có thể coi trọng một người bình thường như tôi? ”. Cô còn nhớ lần trước thấy một đại mỹ nữ tát anh một cái.

“Tôi tuyệt đối không “hoàn mỹ.” Cừu Kính nhin không được nói.

“Điều này tôi biết, nhưng mà người khác không biết!” Cô đắm chiêu một lúc, nghiêm túc gật đầu.

Cừu Kính thấy mình đúng là dở khóc dở cười, nhưng lại hiểu thêm được tại sao lại bị người con gái trước mặt hấp dẫn. Bởi vì cô dám nói thẳng, lại thêm không có ôm nhiều ảo tưởng không thực thể đối với bản thân anh.

“Lời anh nói thích em, là thật, từ sau hôm uống rượu cùng em, anh luôn nghĩ về em. Hơn nữa, luôn chờ em gọi điện cho anh, nhưng mà đáng tiếc là em chưa một lần gọi. Lúc nhìn thấy em ở khách sạn, em không biết là anh vui thế nào đâu.” Anh không chớp mắt nhìn cô nói một lèo.

Tim của Sài Nghê đập nhanh đến nỗi thiếu chút nữa thì bay khỏi lồng ngực. Tuy rằng cô không tin lời nói của anh ta là thật, nhưng mà một đại soái ca mở miệng nói như vậy với cô, cô vẫn thấy thật sự rất rất vui nha!

“Anh biết là em không tin lời anh lúc này, nên anh sẽ dùng hành động để chứng minh, làm em tin tưởng anh.” Hai mắt nhìn cô, biểu thị thành ý.

Cô trừng mắt nhìn, hoàn hồn: “Hành động?”

Anh chỉ mỉm cười, không giải thích nhiều.

4. Chương 3

Edit: Julia

“Chị Sài, có người tặng hoa hồng cho chị, bó hoa thật lớn nha!” Ở ngoài cửa, truyền đến tiếng kêu to đầy hưng phấn, trong văn phòng nổi lên một trận xôn xao. Mặc kệ người ở tổ nào đang chăm chú làm việc cũng liếc mắt về cửa phòng ngăm trông. Một số người tầm nhìn bị cản trở còn đứng hẳn lên để nhìn.

Một đóa hoa hồng to và đẹp hiện ra trước mắt, đếm sơ sơ cũng có tầm hai mươi, ba mươi bông hồng, được một nhân viên từ một cửa hàng hoa nào đó mang vào.

Phía sau người đưa hoa không ai khác là Tiểu Quân vừa đi từ ngân hàng về. Tiếng kêu to vừa rồi cũng là của cô vọng lại.

“Chị Sài, mau tới kí nhận đi”. Tiểu Quân hưng phấn kêu to lại một lần nữa giục Sài Nghê.

Một nửa người trong văn phòng đưa tầm mắt nhìn theo bó hoa đang được chuyển đến chỗ Sài Nghê. Thay vì cảm thấy tò mò, nghi hoặc, thì trong mắt mọi người đều loé lên hâm mộ. Hoa thật đẹp nha! Nhiều hoa như vậy còn được bó lại đẹp như thế kia, ít nhất cũng phải một vạn đi? Thật là biết cách tiêu tiền nha.

“Chị Sài, mau kí nhận.”

Thấy Sài Nghê vẫn còn ngơ ngác ngồi tại chỗ không động đậy, Tiểu Quân nhanh nhẹn lập tức dẫn đường cho người đưa hoa đến chỗ của Sài Nghê.

“Chị Sài, hoa của chị này”

“Chị có phải là Sài Nghê không ạ?”. Người đưa hoa hỏi.

Sài Nghê do dự rồi gật đầu.

“Một người giấu tên tặng chị bó hoa này, xin phiền chị ký nhận”. Người đưa hoa thông thả nói với cô rồi từ trong túi lấy một tờ hoá đơn và cây bút chì đưa cho cô ký nhận.

Sài Nghê nhận lấy, ký tên mình vào rồi đem trả lại cho người đưa hoa.

“Cám ơn” Người đưa hoa mỉm cười với cô, sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhanh chóng rời đi.

Trong văn phòng một mảnh yên lặng.

Nhưng chỉ duy trì ba giây.

“Trời ơi, lãng mạn quá đi, người giấu tên nha!”. Tiểu Quân hâm mộ mở miệng đầu tiên. “Sài Nghê, chị có biết người giấu tên đó là ai không? Bạn trai chị à? Hay là người đang theo đuổi chị?” Tiểu Quân hỏi một loạt.

“Mau mau khai ra, vị tiên sinh giấu tên này là ai?”.

“Chị Sài, chị thật hạnh phúc nha. Nếu có người đối với em như vậy, em nhất định gả cho người đó.”

“Nếu người đó là chị, em cũng muốn gả sao?”

“Nếu chị đi chuyển giới, em gả cho chị liền Ha ha.....”

“Sài Nghê, đừng im lặng thế, chị làm bọn em tò mò sắp chết rồi này”.

“Đúng vậy, nhanh nói vị tiên sinh giấu tên đó là ai đi?”.

Nơi làm việc vốn nhàm chán bây giờ lại xuất hiện một cái chuyện tình lãng mạn, làm mọi người đều hưng phấn.

Nhưng mà chính bản thân đương sự là Sài Nghê thực sự là không có vui vẻ gì.

Vị tiên sinh giấu mặt này là ai? Bản thân cô cũng không biết nhưng mà sao trong đầu lại nghĩ đến vị “phó tổng Cừu” kia cơ chứ?

Là anh ta sao?

Không thể nào.

‘Anh sẽ dùng hành động để chứng minh cho em thấy’. Lời nói tối hôm qua của anh hiện lên trong đầu, khiến Sài Nghê cứng đờ cả người ra, nhất thời nghi ngờ người giấu tên đó là Cừu Kính.

Người giấu tên đó thật sự là anh? Anh nói những lời đó, không phải đang nói đùa với cô chứ? Anh thật sự làm như vậy thật, thật sự thích cô?

“Có một tấm thiệp.”

Cái gì?

Sài Nghê hốt hoảng, lập tức cướp tấm thiệp từ trong tay đồng nghiệp về.

“Ha, khẩn trương như vậy, nhất định có vấn đề”. Bội Ngọc như nhìn thấy vùng đất mới hét lên.

“Sao lại có vấn đề được.” Sài Nghê lấp bắp nói.

“Nói chuyện lấp bắp như vậy, còn bảo là không có vấn đề gì”. Bội Ngọc không buông tha cho cô tiếp lời.

Sài Nghê quả thực không biết phải làm sao.

“Mọi người đang làm cái gì thế? ”. Cổ Bội từ bên ngoài làm việc trở về, đứng ở cửa lớn, thấy mọi người đang túm năm tụm ba bàn tán rất sôi nổi liền lên tiếng hỏi.

Đám người lúc này mới giải tán, hơn một nửa đã quay lại chỗ làm việc như lúc đầu. Một vài người đã làm việc lâu năm ở đây, thân với chị Cổ nên lập tức chạy lại báo cáo tình hình:

“Chị Cổ, có một vị tiên sinh giấu mặt tặng hoa hồng cho chị Sài Nghê này. Chị xem, rất đẹp đúng không? Chúng em đang ép hỏi Sài Nghê xem vị tiên sinh lãng mạng này là ai?”

Cổ Bội không nói gì cả, đi đến chỗ Sài Nghê rồi nhìn vào đóa hoa hồng ở trên mặt bàn nói: “Đẹp đấy”. Rồi vỗ tay, tiếp tục phân công công việc mới cho mọi người.

Mấy nhân viên bên Lâm tổ, Trần tổ thấy thế, hiểu ý quay về bàn làm việc, tiếp tục công việc của mình.

Sài Nghê thấy thế mới thở phào nhẹ nhõm. Được cứu một phen.

Vì Cổ Bội trở về, không khí trong văn phòng nhanh chóng trở lại như cũ. Mọi người yên lặng làm việc của mình.

Sài Nghê nhân cơ hội vụng trộm đem thiệp mở ra.

‘Anh nói rồi, anh sẽ dùng hành động khiến em tin tưởng anh. Buổi tối gặp lại. Anh sẽ đến đón em tan tầm.’

Là ý gì đây? Người này chắc không phải sẽ chạy đến trước cửa chỗ làm của cô để chờ chứ?

Nghĩ đến cảnh người này đột nhiên xuất hiện ở đây sẽ tạo ra ảnh hưởng thế nào, Sài Nghê nhất thời cứng người, mặt không còn giọt máu.

Cô tuyệt đối không thể để việc đó xảy ra được, tuyệt đối không.

Vội cầm lấy di động, lấy danh thiếp mà cô không nỡ vứt từ trong ví ra, vội vàng đứng dậy, chạy vào toilet gọi điện thoại.

Khi chắc chắn xung quanh không có người, cô lập tức nhấn số gọi cho anh.

Một lát sau, có người trả lời.

“ A lô?” Một giọng nam từ tính vang lên đi đâu bên kia.

Sài Nghê sững sốt một chút, không chắc người nghe điện thoại có phải là người mình cần tìm hay không, bởi vì đây là lần đầu tiên cô gọi điện thoại cho anh, giọng nói này cảm giác có vẻ không giống. “Đây có phải là điện thoại của phó tổng Cừ không?” Cô hỏi.

“Là Sài Nghê sao?”

Cô ngây người ra “Phó tổng Cừ?” Giọng nói có chút vui sướng bên đầu dây kia hẳn là anh rồi.

“Sao thế, em không nhận ra giọng của anh ư?”

Anh cười, giọng nói người này đúng là giọng của Cừ Kính trong trí nhớ của cô.

Xác định không nhầm người, Sài Nghê không lãng phí thêm thời gian, đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi hẳn:

“Hoa là anh tặng?”

“Nhận được rồi sao? Thích không?”

“Anh rốt cuộc là muốn cái gì?” Cô nhú mi hỏi

“Anh muốn theo đuổi em”

Sài Nghê nhắm mắt, trái tim đập thật nhanh. “Anh đừng đùa nữa”. Giọng cô yếu ớt nói ra câu đó.

“Anh sẽ dùng hành động chứng minh cho lời nói của mình.”

Nói đến “hành động”, cô đột nhiên nhớ tới mấy câu nói trong tấm thiệp, đột nhiên mở to mắt.

“Anh tuyệt đối không được đến chỗ làm của tôi lúc tan sở”. Cô kích động nói.

“Vì sao?”. Anh hỏi

“Sẽ xảy ra bạo động đấy!”

Cừu Kính ngây người một chút, nhin không được cúi đầu nở nụ cười.”Anh hẳn không có vĩ đại như vậy đi?”

Đương nhiên. Yêu nghiệt làm sao có thể vĩ đại? Sài Nghê nhin không được thăm oán. “Dù sao, anh tuyệt đối không được đến chỗ tôi, nghe chưa.” Cô nghiêm túc nhắc nhở anh.

“Bởi vì sẽ xảy ra bạo động sao?” Anh cười nhẹ.

“Tôi nói thật đó”. Cô cắn răng nói.

“ Anh cũng đang nói thật. Mấy giờ em tan làm?”. Anh ôn nhu hỏi.

“ Mười hai giờ đêm! “. Cô tức giận nói, Người này có hiểu tiếng người không vậy?

Cừu Kính cười một tiếng. “Sáu rưỡi anh qua đón em.”

“Không được!” trong mắt cô đầy sợ hãi. Người này thật sự là không hiểu tiếng người mà!

“ Vậy bảy giờ nhé, được không?”

“Thật sự là tức chết người mà» Cô tức giận quát. “Tôi có hỏi anh là mấy giờ đến được à? Tôi bảo anh là đừng có đến? KHÔNG được đến”. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói câu cuối cùng.

“Xin lỗi nhé, anh có cuộc họp bây giờ, bây giờ anh qua đón em, bye”. Anh nói thẳng, xong rồi cúp máy. Sài Nghê quả thực muốn giết người. Cái tên hỗn đản Cừu Kính, thực sự là làm cô tức chết. a a a!

“Chị Sài, bữa tối chị muốn ăn gì?”

“Tối nay chị không tăng ca!”

“Vậy sao?”. Chẳng trách buổi chiều chị Sài làm việc điên cuồng như vật, máy tính chỉ thiếu nước bị cô làm cho muốn hư. Thái độ chiều nay nghiêm túc lạ thường, thật sự là dọa người. Hoá ra là buổi tối có việc nên đẩy nhanh tốc độ làm việc nha! Đã hiểu!

Sáu giờ năm mươi phút.

Sài Nghê nhếch môi, nhanh chóng thu dọn đồ đạc trên bàn, xoay người nói với đồng nghiệp “Chị đi trước nhé”, liền nhanh chóng chạy ra cửa lớn của công ty, hi vọng chặn được tên hỗn đản phó tổng Cừu đó.

Sáu giờ năm mươi lăm phút, vẫn còn năm phút nữa, chắc là vẫn kịp chặn anh ta?

“Sài Nghê”

“Giật cả mình”. Nếu đây không phải là trước cửa công ty, chắc chắn Sài Nghê sẽ chửi cho người đàn ông mang tên Cừu Kính đang đứng trước cửa lớn công ty kia một trận nên hồn. Anh ta nghĩ cái gì mà lại đứng trước cửa lớn của công ty, không sợ người ta nhìn thấy anh ta sao, anh muốn hại chết cô mà?

“Đi mau” Không có thời gian mắng hấn, cô không nói gì, chỉ nắm lấy tay Cừu Kính kéo đi về phía trước, nhanh chóng rời khỏi phạm vi của công ty để tránh bị đồng nghiệp nhìn thấy.

Cừu Kính thấy cô nắm tay mình kéo đi thì khóe miệng nở nụ cười. Cô gái này thật sự rất đáng yêu và thú vị nha. Chỉ có câu “Giật cả mình” mà cũng làm anh cảm thấy buồn cười. Cô tạo cho người ta một cảm giác ôn nhu, uyển chuyển mà hàm xúc. Lời nói nhỏ nhẹ, dịu dàng, mang chút gì đó xấu hổ, ngay cả nói câu “Giật cả mình” cũng thật là đáng yêu.

Đến nơi mà đồng nghiệp trong công ty không thể thấy được, Sài Nghê mới dừng lại, thở phà phò, quay người nhìn người đàn ông vừa làm cô suýt nữa đứng tim.

“Phó tổng Cừu!”

“Em cứ gọi anh là Cừu Kính, hoặc là Kính”. Cừu Kính mỉm cười nói.

Sài Nghê tức giận nhìn anh, khẩu khí không tốt: “Anh bị bệnh gì à?”

Cừu Kính nhú mày nói: “Thân thể của anh hoàn toàn khỏe mạnh, không có bệnh tật gì hết, tháng trước công ty anh vừa mới có đợt kiểm tra sức khỏe, kết quả vẫn còn ở trên xe, em muốn xem không?”

“Ai thèm xem giấy báo sức khỏe của anh”. Sài Nghê lúc này thực sự tức giận, chỉ biết hít thật sâu, giữ bình tĩnh.

“Phó tổng Cừu, Cừu tiên sinh, Cừu đại soái ca, rốt cuộc là anh muốn làm gì? Nếu anh muốn tìm niềm vui, thì có thể tìm người khác được không? Tôi thực sự là rất bận, không rảnh chơi đùa cùng anh đâu”. Tốt xấu gì thì người này cũng là khách hàng lớn, đặc tội thì cũng không tốt đẹp gì.

“Anh là đang theo đuổi em, không phải đùa giỡn gì cả”. Cừu Kính bật cười nói.

Cô lại trừng mắt nhìn anh, sau đó lại hỏi: “Anh nói theo đuổi tôi, không phải là đang đùa sao?”

“Vì sao lại không tin anh?”. Cừu Kính thở dài.

“Vậy tôi hỏi anh, anh chia tay bạn gái được bao lâu rồi? Gặp tôi được mấy lần? Mấy ngày? Bảo tôi làm sao có thể tin tưởng một người mà trong một thời gian ngắn như thế thích tôi đây?”

“Chắc em đã nghe qua câu này”. Mặt Cừu Kính biểu hiện thật lòng, dịu dàng nói với cô: “ Tình yêu không cần lý do”.

Sài Nghê thiếu chút là đánh vào cái bản mặt tên đàn ông này.

“Nhìn bộ dáng đang tức giận của em, cũng thật đáng yêu nha”. Anh ta bỗng nhiên mỉm cười.

“Anh...” Sài Nghê thật sự không nói nên lời nữa, câu duy nhất có thể nói là: “Tôi không có!”

Cừu Kính sững sốt, nhìn bộ dáng của cô như vậy không khỏi bật cười.

“Nói không có tức là có”. Anh cười nói: “Em thực sự rất đáng yêu, anh vẫn nghĩ là nhân viên kế toán cao cấp ở các công ty thì đứng đắn và nghiêm túc, mặt lúc nào cũng lạnh lùng đấy chứ.”

“Đó là thành kiến”

“Giờ thì anh biết rồi”. Cừu Kính mỉm cười gật đầu tỏ vẻ nhận sai, sau đó tiến lên, cầm tay cô nói: “Đi, chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện, chắc hẳn em đói rồi.”

Sài Nghê cúi đầu nhìn người đàn ông trước mặt đang nắm tay mình, trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết nên làm gì, bỏ tay anh ra hay thử tin tưởng anh một lần?

Nếu lời anh nói là thật, nếu anh thật sự thích cô, được một người đàn ông như vậy thích mình, đúng là chuyện khiến người ta vui vẻ và hạnh phúc cỡ nào.

Quan trọng là, cô cũng không có ghét anh! Không, phải nói là cô hơi thích thích anh.

Liệu có nên thử một lần không?

Trong lòng có một giọng nói vang lên, hỏi cô là muốn hay không muốn.

Có muốn thử không?...Hay là thử một phen?

Nghĩ lại, bây giờ cô cũng không có bạn trai, mà anh cũng vừa mới chia tay bạn gái. Hai người các cô nếu nguyện ý ở bên nhau, ừ thì cứ cho rằng anh muốn tìm cô chỉ để hỏi chuyện yêu đương, nhàn rồi mới tìm cô, cô cũng sẽ ngẫu nhiên hẹn hò với anh, ăn một bữa cơm cũng không có gì tổn thất nha, không phải sao?

Hướng hồ, mặc dù sự thật phũ phàng nhưng chỉ cần một người thay đổi thì kết quả của cuộc tình chắc chắn là chia tay.

Vậy nên, thay vì lãng phí thời gian tìm hiểu xem anh có thật lòng hay không thì thà nắm chắc cơ hội, hưởng thụ lạc thú trước mắt cái đã. Được một người đàn ông xuất sắc như vậy yêu, không phải ai cũng có cơ hội nha! Nếu mà không nắm chắc cơ hội này, chắc chắn sẽ bị trời phạt.

Đúng thế!

Sài Nghê có cảm giác như mình vừa được khai sáng!

“Được thôi!”. Cô lớn tiếng nói.

Cừu Kính nhủ mày nhìn cô, không hiểu cái câu “được thôi” là có ý gì?

“Chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc của tôi, tôi sẽ hẹn hò với anh.” Cô ngừng đầu nói chuyện với anh.

Cừu Kính cười khỏ, không biết nên khóc hay nên cười.

“Kiểu nói chuyện này thật khó khiến người ta vui vẻ đấy, nhưng còn tốt hơn so với cự tuyệt.” Anh nói.”Cho nên, ý của em là đồng ý cùng anh hẹn hò, trở thành bạn gái anh?”

“Thử hẹn hò thôi, còn việc làm bạn gái thì để sau.” Lời ít mà ý nhiều.

“Ý là muốn xem biểu hiện của anh mà đánh giá sao?” Anh ngầm hiểu.

“Đúng vậy.” Cô nhếch mép cười, đúng là người đàn ông thông minh.

“Anh nhất định sẽ khiến em thích anh, cần anh, yêu anh.” Mắt Cừu Kính không chuyển nhìn cô, thề sắt son.

Sài Nghê mỉm cười nhận lời, “Tôi mỗi mắt mong chờ.”

Sài Nghê cảm thấy hối hận.

Cô vịn ngàn lần không nói câu “mỗi mắt mong chờ” với Cừu kính, bởi vì kia căn bản chính là tự tìm phiền toái.

Thứ nhất, vì biểu hiện, anh nhất định quyết tâm đưa cô đi làm mỗi ngày cho xem, cô sợ nhất là điều này, nên sẽ nhất quyết ngăn cấm anh. Bởi vì nếu bị đồng nghiệp bắt gặp, khẳng định sẽ bị bức cung, cô yêu mạng sống của mình lắm nha!

Nhưng người đàn ông này không phải là dạng người dễ dàng thoả hiệp như vậy, nói ngày mai sẽ đem cửa kính xe dán giấy đen lên, để cho người ở bên ngoài thấy người bên trong xe. Cô không thể nói được gì, đành đồng ý cho anh làm vậy.

Thứ hai, cũng vì biểu hiện, thế nào mỗi ngày anh ta sẽ cho người đưa hoa đến tặng cô. Cô mà ngăn anh ta tặng hoa, anh ta sẽ đổi sang tặng quà, cô nói cô không thích đàn ông lãng phí tiền bạc, anh nói sẽ không lãng phí tiền mua quà vậy mua đồ ăn vặt, lý do là ăn vào trong bụng sẽ không lãng phí, hại cô không thể nói được gì.

Bây giờ cô không chỉ nổi tiếng bên bộ nội vụ, ngay cả người bên bộ chính lí hồ sơ cũng biết đến cô, mọi người thấy cô thì chỉ trố, thật buồn bực mà

Nhưng khiến cô cảm thấy bất đắc dĩ hơn là nhóm đồng nghiệp này hông buông tha, cứ truy hỏi vị tiên sinh giấu tên đó là ai, bởi vì mỗi ngày đều có đồ ăn vặt, mỹ thực miễn phí đem đến. Chỉ cần rảnh rỗi mọi người đều chạy đến ép hỏi cô người này là ai, hại cô bị ép hỏi mệt muốn chết.

“Chị Sài, có đồ gửi cho chị nè.”

Giọng nói khoái trá vang lên, tất cả đồng nghiệp trong phòng lập tức ngẩng đầu lên, hai mắt sáng loá nhìn về phía cửa lớn.

“Để ở đây được rồi, cảm ơn.” Đi cùng nhân viên giao hàng vào phòng, Mĩ Linh tự động thay cô ký nhận, những người khác tò mò hỏi thăm thử

“Hôm nay là món gì?”

“Em nghĩ là bắp rang bơ.”

“Chị thích ăn bánh ngọt hơn.”

“Tôi thì thích món mặn cơ.”

“Đừng có đoán nữa, mở ra xem là biết liền. Sài Nghê, bọn em mở giúp chị nha?”

Sài Nghê không nói chỉ gạt đầu. Cô có thể nói không ư? Những người này đã sớm đem cô bao vây lại, mà ngay từ ngày đầu tiên cô đã hào phóng chia sẻ đồ ăn cho mọi người, để họ dường thành cái đức hạnh đương nhiên này.

“A, là món sốt. Là món chân gà sốt cay nổi tiếng nhất Đài trung đó!”

(J: Thứ lỗi cho trình độ chém.)

“A!” Trong văn phòng lập tức vang lên tiếng hoan hô. Những người từng ăn qua chân gà sốt cay cũng biết nó ngon đến mức nào rồi, chỉ nghĩ thôi đã muốn chảy nước miếng.

Thực Phân vừa nói muốn ăn mặn lập tức nhào vào món chân gà đầu tiên, sau đó quay đầu hỏi cô, “Sài Nghê, mọi người có thể ăn không?”

Cô có thể nói không à? “Cứ tự nhiên.”

“A!” tiếng hoan hô vang lên lần nữa, mọi người trong văn phòng lập tức nhào vào hộp chân gà giành ăn.

Sài Nghê ở giữa một đám hỗn loạn cầm điện thoại, đến toilet gọi điện

“A lô, là tôi!”

“Món chân gà thế nào?” Vừa nghe thấy là giọng cô, Cừu Kính liền đoán được cô gọi điện đến hỏi. Chắc là vì nhân viên đưa hàng đem đồ đến đi.

“Làm ơn đừng tốn tiền mua đồ này nọ cho tôi được không?” Cô bắt đắ dĩ mà yêu cầu

“Cái đó cũng không đáng bao nhiêu tiền.”

“Cho dù không tốn bao nhiêu, nhưng cũng không cần đi đặt đồ ăn mang đến chứ?”

“Cái này là nhóm chuyển đồ cho công ty anh, anh chỉ đăng ký thêm một một chỗ thôi mà, không có tốn tiền đâu.” Cừu Kính thoải mái đáp

Sài Nghê dùng sức hít sâu một hơi, có loại cảm giác nói lý không được, nhưng cô phải nghĩ biện pháp nói rõ cho anh nghe.

“Tôi đã nhìn thấy biểu hiện của anh rồi, cho nên ngừng ngay việc này cho tôi.” Cô quyết định dứt khoát nói rõ ràng.

“Nhưng em còn chưa đồng ý làm bạn gái anh.”

Giờ mới nói trọng điểm đây mà.

“Có phải tôi đồng ý thì anh sẽ dừng việc này lại?” Cô hỏi anh.

“Nếu là mệnh lệnh của bạn gái, anh sẽ nghe.”

Đây chính là uy hiếp đó hử. Nhưng Sài Nghê lại phát hiện mình không có tức giận chút nào, ngược lại, khoe miệng bất giác hơi dương lên, tâm tình khoái trá. cô biết mình đã sớm thua anh rồi.

“Tôi biết rồi, tôi đồng ý làm bạn gái anh là được chứ gì.” Cô rốt cục thỏa hiệp, cam tâm tình nguyện.

“Thật sự?” Cừu Kính vui mừng hỏi

“Ừ” Không nói gì chỉ mỉm cười.

“Buổi tối anh đón em tan sở.” Trong giọng nói của anh tràn đầy hân hoan.

“Anh đã đồng ý với tôi, là sẽ không đến công ty tôi vào giờ tan làm mà” Cô nhúu mày lại.

“Vì để chúc mừng hai chúng ta trở thành người yêu, hôm nay ngoại lệ.” Anh nói, cảm giác hưng phấn vô cùng, “Em có muốn ăn gì, đến nơi nào không? Anh đang rất cao hứng, cái này có phải nên nói là ‘vân khai kiến nguyệt minh’ [mây tan thấy ánh trăng] ”

“Anh đừng có dùng loạn thơ từ.” Sài Nghê nhin không được nở nụ cười.

“Vậy bây giờ anh tới nhé?” Cừu Kính ôn nhu hỏi.

“Anh đến nơi thì phải gọi điện cho tôi trước đấy.” Cô đồng ý.

5. Chương 4

Edit: Julia

Nói là buổi tối gặp, kết quả lại không có. Chi nhánh của công ty Uy Khắc ở nước ngoài xảy ra vấn đề ảnh hưởng đợt đưa hàng lần này của Uy Khắc, Cừu Kính vừa nhận tin lập tức bị điều đến Mỹ xử lý vấn đề, hơn nữa vừa đi là đi cả một tuần, ngày về cũng không biết.

Sài Nghê không nghĩ mình lại nhớ anh đến vậy, lúc quen với người khác, bởi vì công việc quá bận, nên cứ cách nửa tháng, một tháng gặp bạn trai là chuyện thường, cũng không cảm thấy kỳ quái, càng không có cảm giác nhớ nhung, nhưng tại sao bây giờ lại có?

Buổi sáng ra khỏi cửa không thấy xe anh đứng chờ dưới lầu, trong lòng cảm thấy trống rỗng. Mỗi ngày ở công ty cũng không thấy đồ ăn anh gửi đến, bỗng nhiên thấy khó thích ứng.

Tuy rằng biết rõ người ta ở nước ngoài, nhưng mỗi buổi sáng khi thức dậy cô lại mong anh đang đứng chờ mình dưới lầu, cho cô một cái kinh hỉ ngoài ý muốn, nói cho cô biết là anh đã trở về, thế nhưng mỗi ngày cô đều đợi, vẫn không thấy anh xuất hiện. Cô rất nhớ anh, rất rất nhớ. Vẫn còn cho rằng đời này mình sẽ không có cảm giác này, hoá ra việc nhớ nhung là việc làm cho tâm trí mệt mỏi như vậy.

Sài Nghê cảm thấy nếu anh không trở về, cô sẽ sinh bệnh mất.

Bệnh tương tư, không có thuốc chữa đâu

“Sài Nghê.”

Trong văn phòng, chị Cố gọi cô, vội quay đầu lại, chỉ thấy chị Cố đang vẫy tay gọi cô, muốn cô qua đó.

Đừng nói là chị Cố thấy cô làm việc mất tập trung, định giáo huấn cô nha? Sài Nghê mang theo có chút tâm tình không yên, đứng dậy đi vào văn phòng chị Cố.

“Bạn trai em còn chưa về à?” Chị Cố hỏi..

Sài Nghê đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lắc đầu.

Bởi vì gần đây không hề có người chuyển phát đồ đến công ty, mọi người đều tại hoài nghi cô và vị tiên sinh giấu tên kia xảy ra vấn đề gì. Vì bị làm phiền, cô nói cho mọi người biết là anh đi công tác rồi, sau đó lại nhân cơ hội nói sau này sẽ không có đồ ăn chuyển đến nữa, bởi vì cô đã nói với anh, mà anh cũng đồng ý.

Đương nhiên, mọi người nghe xong sau phản ứng đều là ai thán và đáng tiếc.

“Vậy em có thể phía Nam công tác ba ngày được không?” Chị Cố hỏi tiếp.

Sài Nghê có chút sững sốt. “Đến phía Nam công tác ba ngày?”

“Ừ. Có được không?”

Hôm nay làm sao vậy, bình thường chị Cố vừa mở miệng đã không cho cự tuyệt, đột nhiên lại cẩn thận hỏi ý cô, “Có được không?”

Sài Nghê gật đầu nhận lời.

“Vậy em đang công việc phân chia hết đi, làm được thì làm, làm không xong thì giao cho Thục Phân. Chị sẽ nói với em ấy. Sáng mai em cứ trực tiếp đi xa lửa đến đó, khách sạn chị đã chuẩn bị cho em rồi, mọi thứ đều có trong túi này.” Chị Cố kéo ngăn kéo, lấy một cái túi hồ sơ đưa cho cô.

Sài Nghê nhận lấy, cô đã đi công tác vài lần, đường nhiên biết trong túi hồ sơ này là tài liệu công việc.

“Chỗ này có 1 vạn 5 ngàn, là phí tổn đi công tác.” Chị Cố lại lấy một cái phong bì khác đưa cho cô.

Sài Nghê gật đầu tiếp nhận, sau đó nghe chị cố nói sơ về chuyến đi công tác này, còn có chuyện phai làm.

Sáng sớm hôm sau, cô kéo hành lý xuống ga Cao Hùng.

Tới nơi, cô đứng chờ trong trạm, lần này đi công tác vị khách kia đã sớm cho người đến ga tàu đón cô, sau đó là qua một lần giới thiệu, tiếp theo còn cho cô tạm thời mượn phòng hội nghị để làm việc. Bốn giờ chiều, chủ công ty này rất có ý, cho người mang cà phê và bánh ngọt cho cô dùng, còn bảo cô hãy nghỉ ngơi, đừng để bản thân mệt mỏi, Sài Nghê cảm kích trong lòng.

Nhân thời gian buổi trà chiều, ăn hai cái bánh ngọt, uống ly cà phê rồi đi vệ sinh, sau khi trở lại phòng hội nghị, vị kế toán công ty này bắt đầu bàn bạc công việc với cô, đột nhiên chuông điện thoại cô vang lên.

Cô còn đang đoán ai để chuông điện thoại, thì điện thoại vang lên lần nữa. Vội vàng lấy điện thoại trong ví da ra, sợ là công ty gọi đến là có việc gấp muốn tìm cô.

“A lô?”

“Là anh”

Đột nhiên bên kia truyền đến giọng nói lạ lẫm, khiến Sài Nghê hơi sửng sốt, thiếu chút nữa chảy nước mắt, là anh thật sao

“Em đang làm việc? Anh không quấy rầy công việc của em chứ?”

“Anh về rồi à?” Cô hỏi, vội vàng ra khỏi phòng hội nghị, đến chỗ không có người nghe điện thoại.

“Ừ. Anh đã về, nhớ anh sao?” Anh hỏi cô.

“Nhớ.” Cô không chút do dự trả lời.

Cừu Kính không nghĩ tới cô sẽ nói vậy sửng sốt một chút, cả người nhất thời mềm ra, rất muốn gặp cô bây giờ.

“Đây là câu nói hay nhất đối với anh.” Anh nhẹ giọng nói, “Buổi tối anh đón em, rồi cùng nhau đi ăn được không?”

“Không được.”

Không ngờ cô sẽ cự tuyệt, Cừu Kính ngây người một chút, mới hỏi: “Vì sao? Chẳng lẽ hôm nay em có nhiều việc nên phải tăng ca? Khuya cũng không sao, chúng ta cùng nhau đi ăn khuya.”

“Ăn khuya cũng không được.”

“Vì sao?” Không phải cô vừa mới nói nhớ anh ư? Vì sao lại từ chối lời mời của anh? Bọn họ đã hơn 10 ngày không gặp nhau rồi.

“Bởi vì em đang đi công tác ở Cao Hùng ba ngày.” Sài Nghê thở dài nói. Nếu có thể, cô cũng rất mong gặp anh ngay. Trời mới biết, cô nhớ anh bao nhiêu, muốn gặp anh cỡ nào.

“Em ở đó chừng nào mới về?” Cừu Kính trầm mặc một chút, hỏi cô

“Có lẽ là tối ngày kia.”

Ngày kia? Ý là muốn anh phải chịu thêm hai ngày mới gặp được cô. Cừu Kính nhú mày, phát hiện mình không chịu được “Vậy buổi tối em ở đâu?”

“Ở khách sạn Hoa Viên” Sài Nghê nói địa chỉ, một lát sau, mới kinh ngạc trợn to mắt: “Đừng nói với em, là anh muốn đến đây nha.”

“Em hy vọng anh đến sao? Nếu là em hy vọng, anh lập tức sẽ đến chỗ em.” Anh nói cứ như sẽ làm thật.

“Đừng có giỡn.” Cô kiên quyết ngăn cản, “Anh mới trở về, hai ngày này cứ nghỉ ngơi cho khỏe, em về rồi chúng ta gặp nha.”

“Hoá ra vừa rồi em nói nhớ anh là muốn gạt anh, nếu thật sự nhớ anh, thì phải muốn gặp anh ngay mới đúng.”

Anh chọc cô

“Em đây là đang quan tâm anh.”

“Anh không muốn em quan tâm anh như vậy.” Anh lẩm bẩm nói, giống như thăm oán.

Sài Nghê nhin không được mỉm cười. “Được rồi, không nói chuyện với anh nữa, em còn phải đi làm việc.”

Nếu còn nói chuyện với anh, nhất định sẽ không dừng được.

“Đã biết, tiểu thư cuồng công việc, bye.”

Nói xong, Cừu Kính cứ vậy mà cúp máy, làm cho Sài Nghê ngây người ra, nhìn màn hình điện thoại lần nữa, mới biết người ta đã cúp má rồi. “Mặc dù là nói phải làm việc, nhưng anh cũng đâu cần cúp máy nhanh như vậy đâu, nói thêm vài câu sẽ chết à.” Cô thì ào nói, sau đó thở dài một hơi, cất điện thoại, xoay người trở lại phòng hội nghị, tiếp tục làm việc.

Làm việc, làm việc thôi, hơn một tuần cô còn chịu được, chẳng lẽ có 2 ngày cũng chịu không nổi à, cô cố gắng thôi miên chính mình.

Làm việc đi

Tuy rằng mở miệng là muốn anh nghỉ ngơi cho tốt, đừng tới tìm cô, nhưng sau khi về khách sạn, Sài nghê

thật mong anh đột nhiên xuất hiện, cho cô một cái kinh hỉ.

Con gái, tật xấu nhất chính là khẩu thị tâm phi.

Anh không có xuất hiện, cô có chút thất vọng, nhưng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bởi vì nếu anh thật sự xuất hiện, cô rất sợ mình vì tình cảm quá mãnh liệt làm đầu óc mê muội, đẩy anh lên giường.

Cô chỉ mới ồng ý làm bạn gái anh, hai người cả hôn còn chưa thử qua, sao có thể bỏ qua tất cả nhào lên giường. Quan trọng là, cô đã quen rất nhiều bạn trai, lại chưa bao giờ cùng ai làm chuyện đó, cho nên có chút lo lắng, cũng có chút sợ hãi.

Hai ngày trôi qua, ngày thứ 5 Sài Nghê làm xong việc liền về Đài Bắc, đầu tiên là đến công ty báo cáo kết quả với chị Sài, sau đó về chỗ sửa sang một đồng hồ sơ trên bàn, sắp xếp lại từng cái hồ sơ, để ngày mai đi làm có thể bớt đi chút việc.

Sáu giờ, cô vào toilet gọi điện cho Cừu Kính, cô vẫn nghĩ là anh sẽ chủ động đến tìm cô, nhưng đợi vẫn không thấy anh gọi điện đến, cô đành phải chủ động một chút.

Điện thoại không có người bắt máy, trực tiếp chuyển sang hộp thư thoại.

Sài Nghê nhú mày, lại bấm máy gọi lần nữa, nhưng vẫn không có người bắt máy.

Tại sao có thể như vậy? Không phải là anh để điện thoại trên bàn hay trên xe, hoặc quên mang theo, bằng không gọi hoài sao không bắt máy?

Chờ một chút vậy, có lẽ khi anh thấy cuộc gọi nhớ sẽ gọi lại cho cô. Mới nghĩ thôi, điện thoại rung lên, không phải là anh gọi đến mà là tin nhắn.

Vội mở tin nhắn ra, thì ra là anh nhắn tin tới, nói là: Thật xin lỗi, anh đang họp, công ty xảy ra chút chuyện, trong khoảng thời gian ngắn không thể đón em tan làm rồi cùng đi ăn tối được. Chờ anh làm xong việc sẽ gọi lại cho em, nhớ em lắm, Kính của em

Ba chữ cuối khiến cô không khỏi cười nhẹ, nhưng nghĩ đến đêm nay anh không đến, nụ cười vụt tắt. Trong khoảng thời gian ngắn, không biết anh nói trong khoảng thời gian ngắn là bao lâu? Một ngày, hai ngày, hay là ba ngày?

Thật kỳ quái, hai người bọn họ cũng không phải ngư lang và chức nữ, vì sao muốn gặp nhau thôi mà cũng khó như vậy? Đầu tiên là anh đi công tác, sau đó là cô đi công tác, tiếp theo lại là công ty anh gặp chuyện không may, chờ anh giải quyết xong, liệu bên công ty cô cũng xảy ra chuyện không đây?

Tâm tình Sài Nghê ủ rũ, nhưng cho dù rất buồn, cô vẫn nhắn tin lại cho anh.

Em đã biết, anh làm việc đi. Xong việc rồi thì gọi cho em. Sài Nghê.

Nếu buổi tối không hẹn hò được, cô quyết định ở lại công ty tăng ca, làm bớt việc đã chất đống trong ba ngày đi công tác. Cô tăng ca tới 10 giờ đêm mới cùng đồng nghiệp tan tầm, về đến nhà đã là 10 giờ 40 phút

Trong khoảng thời gian này điện thoại vẫn không có rung lên lần nữa, có thể thấy Cừ Kính vẫn còn đang làm việc.

Không biết sang ngày mai anh có đến đón cô không? Tối ngày mai có thể làm xong công việc, rồi tối đón cô tan tầm, cùng cô đi ăn tối chứ? Cô rất muốn gặp anh, rất nhớ, rất rất nhớ anh.

Khê thở dài một hơi, cô nhắn tin nói với anh là mình đã về nhà, sau đó mới đi vào phòng tắm, tắm rửa rồi đi ngủ.

Ba ngày đi công tác, sau đó trở lại công ty tăng ca đến 10 giờ đêm mới tan tầm, thật lòng mà nói, cô mệt mỏi muốn chết rồi, nhưng là không biết vì sao đã nằm lên giường rồi, mà ngủ cũng không được.

Anh vẫn còn đang tăng ca ở công ty? Hay đã tan tầm về nhà rồi? Có nhớ cô không? Có nhìn thấy tin nhắn cô gửi cho anh? Nếu thấy thì hẳn đã nhắn lại như ‘Anh biết rồi’ hoặc ‘ngủ ngon’ gì đó cho cô đi?

Hơn mười ngày không gặp, không phải anh đã tìm được đối tượng mới, đã mất hứng thú với cô, nên mới viện cớ tăng ca này nọ để giữ khoảng cách giữa hai người, sau đó viện cớ ấy đòi chia tay với cô? Sài Nghê suy nghĩ miên man, càng nghĩ càng thấy tâm rối loạn, ngủ không yên. Ở trên giường lăn qua lại lại trong chốc lát, cảm thấy nóng người, mở tủ lạnh ra, muốn lấy hai chai rượu ra uống, để dễ ngủ, ai ngờ một chai cũng không thấy.

(Bạn đang đọc truyện Phó tổng Cừ hoàn mỹ – Kim Huyền được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Tâm tình phiền chán khiến cô không suy nghĩ được gì, khoác đại một cái áo khoác, rồi cầm ví đi ra ngoài mua rượu. May mắn là khu nhà cô ở gần cửa hàng tiện lợi, nên rất thuận tiện.

Vào cửa hàng tiện lợi, cô trực tiếp đi đến quầy đồ lạnh, lấy một chai rượu Đài Loan.

“Em không phải là một tửu quỷ thật đó chứ?”

Một giọng nói bất chợt vang lên, Sài Nghê quay đầu thì thấy Cừ Kính đứng phía sau, long mày tựa tiểu phi tiểu nhú lại.

Cô ngậy phồng ra nhìn anh, giống như không tin được là anh ở đây, “Sao anh lại ở đây?”

Giống như nằm mộng, tầm mắt không thể rời khỏi người khiến cô nhớ nhung bao ngày.

“Bởi vì cảm giác như ở nơi này có người cần làm bạn rượu.”

Nhắc tới rượu, cô lập tức hoàn hồn, mặt đỏ bừng, hơn nữa vừa nghĩ đến câu nói kia của anh.

“Em không phải tử quỷ.” Cô nhỏ giọng phản bác

“Đương nhiên.” Anh biết, một tay nắm lấy tay cô, một tay cầm lấy chai rượu kia. Mặt cô nóng lên. “Sao anh lại đến đây?” Cô hỏi anh, nhằm chuyển đề tài rượu sang một đề tài khác.

“Tan làm, vừa vặn lái xe đi ngang qua”

“Nhà anh không phải đi hướng này, sao lái xe đi ngang qua được?” Nghi hoặc hỏi anh.

Cừu Kính trầm mặc, khẽ thở dài một hơi.

“Anh chỉ định đến đây thử vận may, xem đèn nhà em còn sáng không, và em có ngủ chưa, nếu chưa, không chừng tối nay có thể gặp em, mà không cần chờ đến ngày mai.” Mắt anh không rời, nhìn cô, dịu dàng nói.

Sài Nghi kinh ngạc nhìn anh, tim đập rất nhanh, mọi bất an, nghi hoặc lúc trước biến mất không còn dấu vết, thay vào đó là một dự vọng mãnh liệt không xác định.

Chính là anh, có một giọng nói trong lòng vang lên, mặc kệ kết cục sau này giữa hai người là hợp hay tan, cô sẽ không hối hận vì có một đoạn tình cảm này với anh, cũng sẽ không hối hận đem lần đầu tiên của mình cho anh. Chỉ anh mà thôi.

“Anh đậu xe ở đâu” Cô hỏi.

“Phía trước có chỗ đậu xe, muốn ngồi trên xe anh uống à?” Cừu Kính vui vẻ hỏi.

Cô lắc đầu. “Đến nhà em uống đi.” Nói đến đây, nghiêng đầu nhìn anh hỏi “Anh dám không?”

“Sao lại không dám?” Biểu tình trên mặt anh lộ tia khó hiểu.

Trong lòng, Sài Nghi thầm làm cái mặt quỷ, chẳng biết anh làm ra vẻ không hiểu hay thật sự không hiểu đây. Nhưng cái này không còn quan trọng nữa rồi, quan trọng là anh đã đến đây, hơn nữa còn có thể vào nhà cô cùng nhau uống rượu, rốt cục cũng có thể xóa tan cảm giác tương tư này.

Cô khẽ đẩy cửa vào nhà, chỉ có Cừ Kính và 3 người bạn của cô đã vào đây, căn phòng nhỏ này chính là thiên hạ nhỏ của một mình cô.

Lần đầu tiên có nam nhân bước vào nhà, tâm tình cực kỳ khẩn trương.

“Căn nhà này em mau hồi đầu năm, bởi vì công việc bận rộn, nên không có mua đủ đồ đạc. Không có sofa, ách, anh có thể ngồi trên sàn chứ? Lúc bạn em đến, bọn em thường ngồi trên sàn nói chuyện với nhau.” Cô nhanh chóng giới thiệu, đồng thời có chút hồi hộp khi giải thích

Sàn nhà làm bằng gỗ thô, thiết kế đơn giản, nhưng đây là biểu tượng cho việc bắt đầu một cuộc sống sinh hoạt mới, không có gì dư thừa, đây đúng là phong cách của cô

“Bạn của em?” Cừ Kính đối với từ này rất miễn cảm.

“Em có ba người bạn tốt là bạn cấp 2.”

“Con gái?”

“Đúng vậy.” Cô trừng mắt nói.

“Anh còn tưởng là bạn em nói là bạn trai trước chứ.” Cừ Kính thẳng thắn nói ra.

“Anh ta chưa bao giờ bước vào đây. Thật ra...” Cô muốn nói lại thôi.

“Thật ra?” Anh tò mò

“Anh là người đàn ông đầu tiên bước vào nhà em.” Cô trầm mặc hồi lâu, cúi đầu nói.

Trong phòng một mảnh trầm tĩnh, không có một tiếng động.

Sài Nghệ bị bầu không khí trầm tĩnh này làm cho hồi hộp, ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy anh đang nhìn chăm chăm vào cô, biểu tình trên mặt chính là đang đè nén kích động, ánh mắt nóng cháy mà cơ khát, cảm giác này giống như tuyết thời có thể nhào đến hôn cô.

“Anh có thể hôn em không?” Anh trầm mặc hồi lâu, cực kỳ lễ phép hỏi.

Đột nhiên cô cảm thấy hô hấp dồn dập, không thể lắc đầu nói với anh là không thể, bởi vì cô cũng mong như vậy.

Cô gật đầu, lập tức cảm thấy môi anh đang dán lên môi cô.

Lúc anh hỏi thì rất lễ phép, nhưng lúc hôn thì không có như vậy, anh hôn rất mạnh bạo, cơ hồ muốn nuốt luôn môi cô, cuồng bạo, hoang dã. Sài Nghê không phải chưa từng bị người ta hôn qua, nhưng lần đầu tiên bị người ta hôn mạnh bạo như vậy, không thể hô hấp nổi.

Cô không biết khi nào mình vùi vào cổ anh, cũng không biết bọn họ như thế nào từ phòng khách chuyển sang lên giường, chỉ biết là đột nhiên cảm thấy lưng mình ựa vào giường, mà anh cứ như vậy mà ở trên người cô.

Anh rất nặng, khiến người chưa từng bị đàn ông đè qua như Sài Nghê nháy mắt khôi phục một chút lý trí, kích tình lui chút, sợ hãi cùng khẩn trương hơn chút.

Cảm giác được thân thể của anh đột nhiên cứng đờ, Cừu Kính cắn răng buông cô ra, liệu mình không chế dục hoá trong người, dịu dàng hôn lên đôi môi ngọt ngào này.

Anh đẩy cô ra, khiến cô không tự chủ mở mắt.

“Thật xin lỗi, thiếu chút nữa anh đã mất khống chế.” Anh nhìn cô, khan khan nói.

Phải không? Nhưng bây giờ anh dừng lại, chẳng lẽ đã khống chế được chính mình? Mà cô đột nhiên cảm thấy thật thất vọng.

Kỳ thật chỉ vì chuyện sắp xảy ra nên cô cảm thấy chút khẩn trương và sợ hãi thôi, cũng không phải không muốn cùng anh tiến thêm một bước, để anh dẫn dắt cô thực hiện loại chuyện làm tình này. Cô rất muốn biết cảm giác khi anh ôm mình vào lòng, không có một tia khe hở sẽ là cảm giác gì?

“Chỉ cần cho anh ôm em như vậy là được rồi, dù chỉ có một chút cũng được.” Anh vùi mặt vào cổ cô, dịu dàng nói.

Cái cảm giác ôm chặt này khác nhiều so với suy nghĩ của cô. Cảm giác trống rỗng và khát vọng dùng phương thức mãnh liệt lấp đầy tâm trí cô.

“Em không ngại vì anh không khống chế được mình.” Nuốt một ngụm nước bọt, cô vừa mở miệng đã nói ra câu nói mang lực sát thương lớn.

Cả người anh cứng đờ, dùng động tác nhanh nhất ngẩng đầu lên nhìn cô. Trong mắt anh là ngọn lửa nóng, giống như dã thú bị kiềm nén lâu rồi.

“Em có biết mình đang nói gì không?” Giọng nói trầm thấp làm cô sợ hãi.

“Biết, nhưng có một việc em muốn nói cho anh trước.” Tuy rằng then thùng, nhưng Sài Nghê vẫn bình tĩnh nhìn vào đôi mắt nóng bỏng của anh, sau đó nói khẽ với anh “Em chưa từng làm qua chuyện này.”

Cừu Kính trợn tròn hai mắt, trái tim như muốn nổ tung. Anh biết cô đáng yêu đến mê người, và cũng muốn mình là người đàn ông đầu tiên của cô, thậm chí trong đầu chưa từng có ý niệm kết hôn bây giờ đột nhiên xuất hiện, ngay cả như thế, anh vẫn thấy cô giống như một bảo vật trân quý.

Hai mươi bảy tuổi, diện mạo có thể xem như tiểu mỹ nhân, sự nghiệp có, lại từng kết giao không ít bạn trai như cô, thế nhưng chưa bao giờ đem thứ quý giá nhất trao cho người ta. Thế mà cô đồng ý giao tất cả cho anh, đem thứ quý giá nhất đời mình cho anh. Vì thế anh phải làm một chuyện trước; “Sài Nghê, em có đồng ý gả cho anh không?”

Cô mở to mắt, sau đó trợn tròn, trong mắt là tia kinh ngạc khó tin.

“Anh...”

“Em có đồng ý gả cho anh không?” Anh vô cùng cùng mong chờ, hỏi cô lần nữa.

“Anh không cần làm như vậy” Cô thật vất vả mới nói ra một câu. Bởi vì rất kinh ngạc, lời anh nói cô ngay cả mơ cũng không dám mơ tới ít nhất ở giai đoạn này mà nói, cô chưa từng nghĩ qua vấn đề này.

“Anh muốn không chỉ có thân thể em, còn có tâm của em, tình yêu của em, cả quyền lợi làm chồng của em nữa. Anh mong những gì của em toàn bộ đều thuộc về anh” Giọng nói của anh rất ôn nhu, ẩn chứa trong đó là quyết tâm không đổi.

“Anh xác định?” Sài Nghê nhìn đôi mắt đen kiên định của anh, nhẹ giọng hỏi. Cô không muốn anh vì nhất thời bị dục vọng mà nói thế, sau đó lại thay đổi.

“Gả cho anh.” Anh nói, đó là câu trả lời của anh.

Cô không khỏi run rẩy, vươn tay ôm lấy cổ anh, cảm động nói: “Được.”

Hô hấp của Cừu Kính dồn dập, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô đồng ý, đồng ý, đồng ý..... Anh phát hiện mình đang tự hỏi, rất muốn hôn cô.

Kéo hai tay cô xuống, hơi thở phả vào mặt cô, dùng sức hôn cô, lực đạo còn mạnh hơn so với trước đó.

Hô hấp của Sài Nghê trở nên hỗn loạn, tim đập nhanh, suy nghĩ tan loạn, hoàn toàn không thể suy nghĩ được, ngay cả khẩn trương cùng sợ hãi đều quên đi, chỉ cảm thấy được da thịt nóng cháy của anh, tay anh nhẹ nhàng vuốt da thịt cô bên dưới lớp áo, cuối cùng dừng lại trên ngực cô. (J: thứ lỗi, vì mình không giỏi những đoạn thể này, toàn chém không.)

Những cái đụng chạm nóng rực cùng nụ hôn cuồng dã khiến cô không tự chủ rên thành tiếng. Môi anh rời khỏi môi cô, dần dần di chuyển xuống phía dưới, mỗi cái đụng chạm càng khiến cô thêm thở dốc.

Cô không biết quần áo trên người bị cởi ra từ lúc nào, chỉ biết là khi anh đột nhiên hôn lên nụ hoa trước ngực, dùng sức hút, cảm giác tê dại làm cô rên rỉ. Khi tay anh đến giữa hai chân cô, mở hai chân cô ra, cô cũng không còn sức lực mà chống cự.

Tay anh thân mật vỗ về chơi đùa cô, trực tiếp, lớn mật hơn nữa không chút do dự.

Khi anh đưa tay thăm dò nụ hoa ướt át, cô tê dại suyễn một tiếng, theo bản năng muốn né tránh, lại bị anh ngăn chặn, không thể động đậy. Sau đó, tay anh bắt đầu chậm rãi âu yếm trong cơ thể cô, động tác càng lúc càng nhanh, mang đến ba phần khó chịu, bảy phần sung sướng, cơ thể trở nên căng thẳng, anh thở hắt ra.

Cô run rẩy, mơ hồ cảm giác tay anh còn đang hoạt động giữa hai chân cô, tiếp theo thứ cứng rắn ấy đặt giữa hai chân, cô cũng biết anh định làm gì rồi, anh dùng sức nhướn người về phía trước.

Đau đớn đột nhiên ập đến khiến cơ thể chấn động, tiếng kinh hô không ngăn được thốt lên vì đau đớn

“Thật xin lỗi.” Anh an ủi, bắt đầu hôn lên môi cô, mong phân tán lực chú ý của cô đi.

“Không sao, chỉ là em không nghĩ...Sẽ đau đến vậy.” Cô mở mắt ra, mỉm cười với anh.

Cô luôn như vậy không giống người thường, cho nên mới làm anh kìm lòng không được.

“Anh yêu em.” Cừu Kính thâm tình nói.

Cô mở to mắt, không có biện pháp đáp lại anh, bởi vì anh đột nhiên ở trong cơ thể cô bắt đầu ra sức, cái loại cảm giác này khiến cô nói không nên lời nói, chỉ có thể gất gao dựa vào người anh, theo mỗi lần va chạm phát ra tiếng rên rỉ mê hồn.

Tốc độ của anh không ngừng mà nhanh hơn, lực đạo cũng càng lúc càng mạnh, làm hai người bắt đầu lên đỉnh, một loại khoái cảm tràn khắp cơ thể, anh và cô đồng thời rên thành tiếng, sau đó một dòng nước ấm vào sâu trong cơ thể cô.

Thể xác và tinh thần đều đạt được thỏa mãn, hơi thở dồn dập và nhịp tim đập nhanh chưa bình tĩnh lại, vì mấy ngày làm việc mệt mỏi, bất tri bất giác cả hai rơi vào giấc mộng. Trong lúc ngủ, tay anh thủy chung ôm lấy eo cô không rời, mà cô lại gất gao dựa vào lồng ngực anh. Hết thấy cứ tự nhiên như vậy, tựa như đã làm cả đời rồi.

Có lẽ, kiếp trước bọn họ là một cặp vợ chồng đi?

Một đôi duyên điệp tình thâm, ước hẹn kiếp sau lại làm vợ chồng.

6. Chương 5

Edit: Julia

Tuy rằng Cừu Kính cầu hôn Sài Nghê, Sài Nghê cũng đã đồng ý gả cho anh, nhưng chuyện kết hôn không phải muốn kết là kết đâu, ít nhất cũng phải có sự cho phép của trưởng bối, hơn nữa vừa vặn hai người họ không phải là dạng nghịch nữ, nghịch tử.

Đối hai người bọn họ mà nói, muốn kết hôn, trước đưa người yêu mình giới thiệu cho người nhà biết, chờ người nhà đồng ý, mới bắt đầu bàn chuyện kết hôn.

Chuyện này nói khó thì khó, nói dễ cũng không dễ, bởi vì gần đây hai người đều bận vì công việc, không có thời gian; Thứ hai thời gian hai người quen biết với nhau rất ngắn, nếu đột ngột đến gặp cha mẹ hai bên bàn chuyện kết hôn, khó tránh khỏi bị nghi ngờ.

Nói trắng ra, đều do vấn đề thời gian, nên không khó giải quyết.

Quan trọng là Sài Nghê còn không có dũng khí, cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, nếu mọi người biết người cô quen là phó tổng Cừu hoàn mỹ, hơn nữa hai người không lâu sẽ kết hôn, cô, có phải sẽ bị dẫn vật chết không oan uổng? Khi cô thành thật nói cho Cừu Kính nghe lo lắng của mình, thân là đầu sỏ gây anh thế nhưng cười to, cả người cười muốn run người, cô tức giận đương nhiên trở mặt, không nghĩ để ý đến anh, anh không biết cô có bao nhiêu là phiền não đâu.

Vì trấn an cô, anh rốt cục thoả hiệp để cho cô là người toàn quyền quyết định công khai quan hệ giữa hai người với mọi người, nhưng anh cũng không phải dạng vừa, đưa ra điều kiện tiên quyết. Đó là cô phải chuyển qua ở cùng anh.

Cho nên, quan hệ của hai người bây giờ chính là hôn phu và hôn thê sống chung, chỉ là mối quan hệ này chỉ có ông trời mới biết thôi.

Vấn đề của Sài Nghê hiện giờ, chính là học tập làm sao để đối mặt với sự thật, còn có phải tìm dũng khí.

Sài Nghê nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, không để ý có người đến bên cạnh cô, mãi đến khi có tiếng vang lên, cô mới từ trong suy nghĩ giật mình tỉnh lại.

“Chị Sài, nhẫn này rất đẹp, mua ở ở đâu thế? Không phải bạn trai tặng cho chị chứ?” Mĩ Linh tròn mắt hỏi, biểu tình trên mặt đầy khiếp sợ “Cái này không phải là nhẫn kim cương trong truyền thuyết đi?”

“Ừ.” Nếu bị phát hiện, Sài Nghê chỉ có thể gật đầu thừa nhận.

Mĩ Linh nháy mắt sau đó mắt mở to ra, “Chị Sài, chị ừ là trả lời vấn

đề trước hay là vấn đề sau vậy?” Nghiêm túc hỏi

“Cả hai.”

Mĩ Linh nghe xong, cảm muốn rơi xuống, “A, xảy ra chuyện lớn rồi.” Mỹ Linh hét to lên, “Mọi người mau đến đây xem, bạn trai chị Sài tặng nhẫn kim cương cho chị ấy, đây chính là cầu hôn đó.”

“Cái gì? Thật hay giả vậy?”

Cả văn phòng lập tức nhốn nháo, một đám người không hẹn mà cùng rời chỗ chạy đến xem.

“Sài Nghê, đã xảy ra chuyện gì? Cái này là nhẫn kim cương thật sao?”

“Trời ạ, cho em mượn xem một chút đi, viên kim cương thật lớn nha, ít nhất cũng là 10 vạn? lúc trước em mua một viên nhỏ thôi đã mất 3 vạn rồi.”

“Lớn như vậy, có phải là người thần bí kia tặng không? Anh ta cầu hôn chị khi nào vậy? Chị đồng ý rồi sao?”

“Nhẫn kim cương đã mang trên tay, đương nhiên là đồng ý rồi, quan trọng là khi nào chị Sài mới giới thiệu cho bọn em biết đây? Bọn em muốn gặp vị tiên sinh đó lâu lắm rồi.”

“Chọn ngày không bằng chọn tối hôm nay đi? Đêm nay mọi người đừng tăng ca, nghỉ ngơi một ngày.

“Tán thành.”

“Sài Nghê, có được không?” Mọi người vây quanh mỗi người tôi một câu cô một câu, căn bản không cho Sài Nghê mở miệng từ chối, mãi đến bây giờ mới nói được. “Không được đâu, anh ấy rất bận.” Cô nhìn mọi người, sau đó cực kỳ bình tĩnh nói.

Lời này vừa nói ra, lập tức đưa tới một trận xôn xao

“Sài Nghê, chị còn chưa hỏi, làm sao biết người ta bận rộn vậy? Đêm nay không được ư?”

“Đúng vậy nha, hơn nữa hai người muốn kết hôn, thì tốt xấu gì anh ta cũng phải đến gặp đồng nghiệp của vợ tương lai chứ.”

“Không nói chứ, bọn em có phải gây khó dễ hay ăn thịt anh ta đâu, tốt dù gì bọn em cũng ăn không ít đồ anh ta đưa đến mà, hai người có việc vui, thì bọn em cũng phải gặp anh ta để nói tiếng chúc mừng.”

Nhìn bộ dạng nóng lòng của đồng nghiệp, đột nhiên Sài Nghê có loại cảm giác không ổn. Mấy người này không phải biết cái gì chứ?

Cô không dám suy nghĩ nhiều, một giọng nói hưng phấn không biết của ai vang lên.

“A, phó tổng Cừ ở dưới lầu kia, tôi thấy anh ấy đang đứng cùng chị Cố đó.”

Nháy mắt, mọi người như phát điên lên, vội chạy về chỗ ngồi lập tức trang điểm lại, còn có người móc ra điện thoại, chuẩn bị máy ảnh, giống như người đến chính là siêu sao điện ảnh vậy.

Sài Nghê cũng muốn phát điên lên. Sao Cừ Kính lại chạy đến đây? Anh không phải là quên việc công khai chuyện tình cảm của cả hai nằm trên tay cô à? Đột nhiên chạy đến đây làm gì? Muốn hù chết cô sao? Cô thật sự sắp điên rồi! Tim đập nhanh, càng đập càng nhanh, cơ hồ vượt qua nhịp tim đập của một người bình thường.

Sài Nghê hít một hơi thật sâu, hiển nhiên chịu không nổi áp lực này.

Từ chỗ ngồi đứng lên, vào toilet, im lặng sử dụng 36 kế chạy là thượng sách.

Cô không biết khi nào Cừ Kính và chị Cố tỉ vào công ty, cũng không biết sẽ ở đây bao lâu, chỉ có thể tránh ở trong toilet, chừng nào có người đến toilet mới an tâm được.

Cô tin rằng chỉ cần phó tổng Cừ còn ở lại trong công ty, khẳng định không có người dám lãng phí thời gian ngẩng soái ca mà chạy đến toilet đâu.

Cho nên, chỉ cần có người đến toilet, tức là anh đã đi rồi

Nhưng ngoài dự đoán của cô, chưa đến 10 phút đã có người chạy đến toilet, cô vô tình hỏi, “Anh ta đi rồi sao?”

“Ai” Vương Huệ Phân hơi sững sốt hỏi lại.

“Phó tổng Cừ hoàn mỹ.”

“Anh ta không có đến.” Vương Huệ Phân thở dài nói.

“Anh ta không có tới?” Sài Nghê ngạc nhiên tròn hai mắt

“Đúng vậy. Không có tới.” Vương Huệ Phân thất vọng nói. “Nhưng mới vừa rồi không phải Bội Ngọc nói anh ta đang đứng cùng chị Cố ở dưới lầu, sao lại không lên đây chứ?” Sài Nghê khó hiểu nhìn Huệ Phân nói.

“Chỉ có một mình chị Cố lên, còn anh ấy không có lên. Sớm biết như thế, vừa rồi em chạy xuống nhìn anh ấy.” Biểu tình trên mặt Vương Huệ Phân nhăn nhó, vạ phần hối hận mà thở dài.

Sài Nghê trừng mắt nhìn, hoàn toàn không biết nên nói cái gì, có điều thầm thở phào nhẹ nhõm, bởi vì cô rất sợ Cừu Kính sau khi lên lầu, sẽ nói điều không nên nói.

Có lẽ chính anh không biết, nhưng cô lại biết rất rõ, mỗi lần anh nhìn cô, trong mắt luôn tràn đầy ôn nhu cùng ý cười, thực dễ bại lộ, cho nên mới lo lắng sẽ gặp anh.

Tóm lại, bây giờ nguy cơ đã giải trừ, cô về chỗ ngồi mới là quan trọng.

Sài Nghê mỉm cười, yên tâm về văn phòng tiếp tục làm việc.

Thân là đại tướng của Cổ tổ, Sài Nghê không nề hà, thường xuyên đến công ty khách hàng bàn bạc, vì khách hàng mà giải quyết một vài vấn đề về thuế vụ và kế toán, giống như hôm nay giống nhau. Đối với loại hình thức làm việc này, cô đã sớm quen thuộc, không cảm thấy nó phiền phức. Thật ra thì sau khi kết giao với Cừu Kính, đi ra ngoài làm việc đối với cô là chuyện tốt, bởi vì thứ nhất có thể tan tâm sớm hơn công ty, thứ hai là khi Cừu Kính tới đón cô tan tâm, cũng không lo lắng về việc bị đồng nghiệp phát hiện.

(Bạn đang đọc truyện Phó tổng Cừu hoàn mỹ – Kim Huyền được edit tại Âm dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Cho nên, mang theo tâm tình được về sớm để cùng Cừu Kính đi hẹn hò, Sài Nghê nhân dịp lúc nghỉ trưa, cầm tài liệu đến công ty Á Cường

Tới công ty Á cường, cô đến quầy tiếp tân xuất trình giấy tờ thân phận.

“Chào cô, tôi là kế toán bên sở Cần Chân Liên Hợp, họ Sài.”

“Là Sài Nghê tiểu thư sao? Tổng giám đốc chúng tôi đang chờ cô. Ở bên này, xin mời.” Cô gái tiếp tân mỉm cười, lập tức đứng dậy dẫn đường cho cô.

Bởi vì tổng giám đốc đang ngồi họp trong phòng hội nghị, cho nên cô và kế toán Trần đến bộ kế toán của

công ty bàn bạc, không nghĩ tới đến đây lại gặp người mà cô không muốn gặp nhất.

Mối tình đầu của cô không, chính là người cô thầm mến, người này bề ngoài nhìn không tệ, nhưng sau lưng lại nói xấu cô, chính là đàn anh cùng cấp 3 Tăng Triệu Khải.

Bởi vì là mối tình đầu, cũng bởi vì nguyên nhân thất tình, cho nên ấn tượng với anh ta cũng khắc sâu hơn, liếc mắt một cái liền nhận ra anh ta. Nhìn thấy anh khách sáo, khen cô chuyên nghiệp thế nào, ngôn hành cử chỉ biết tiến biết lui, xem ra anh không nhớ rõ cô là ai.

Nghĩ lại, thì chuyện này đã qua mười mấy năm rồi, ai còn nhớ rõ chứ? Huống chi sao lại phải nhớ một người khiến cho người ta cảm thấy ghê tởm chứ? Cho dù anh ta muốn giảm béo, cũng không nên dùng cách tự giết hại mình này,

Mà cô cũng thật là, sao lại nhớ đến những chuyện không vui? Sớm nên đem nó quên đi. Sài Nghê lắc lắc đầu.

“Làm sao vậy, chỗ này có vấn đề sao?” Trương tiểu thư đi theo giúp đỡ cô hỏi.

“Không phải, là tôi nhìn nhầm.” Sài Nghê hơi sững sốt, vội vàng lắc đầu giải thích, đồng thời đem lực chú ý đặt lên công việc.

“Sài tiểu thư hẳn là mệt mỏi, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.” Tăng Triệu Khải mở miệng nói. Anh cũng là một trong những nhân viên giúp đỡ.

“Không cần” Sài Nghê nhanh chóng lắc đầu.

“Không sao, tôi đi pha cà phê cho.” Trương tiểu thư mỉm cười, đứng dậy, xoay người rời đi.

Ba người ở đây thì đã có hai người dừng làm việc, Sài Nghê cũng không không biết xấu hổ mà biểu hiện mình chăm chỉ, đành phải nghỉ ngơi.

“Sài tiểu thư làm công việc này đã bao lâu?” Tăng Triệu Khải bắt chuyện

“Sáu năm.” Cô trả lời.

“Lâu như vậy sao? Nhìn bộ dạng của cô thật giống như sinh viên mới ra trường không lâu.”

“Thật có lỗi, bộ dáng của tôi không đủ chuyên nghiệp đi.”

Tăng Triệu Khải ngẩn ngơ, vội vàng lắc đầu nói: “Không phải, ý của tôi không phải là như vậy, ý tôi là nhìn cô trông rất trẻ.” Anh ta vụng trộm nhìn cô, thầm nói: “Rất đẹp.”

Sài Nghê ngạc nhiên nhìn anh, biểu tình ngây ngốc. Là tại cô có vấn đề hay sao? Anh ta nói cô rất đẹp, cái người từng nhìn mặt cô, bày biểu tình ghê tởm nói cô rất đẹp? Thật đáng buồn cười nha!”

Sài Nghê cố đè nén điệu cười, nhưng là ý cười trên khoé miệng không giấu được, tiếng cười cũng bật thốt.

“Tôi nói gì khiến cô cảm thấy buồn cười sao?” Nghe thấy tiếng cười đột nhiên bật ra, Tăng Triệu Khải mở miệng hỏi.

Bởi vì thật sự rất buồn cười, trong khoảng thời gian ngắn Sài Nghê không lại được mà trả lời câu hỏi của anh.

Vừa vặn, Trương tiêu thư đi ra ngoài pha cà phê, lúc quay lại trên tay cầm ba ly, tò mò hỏi: “Có chuyện gì mà cười vậy?”

Tăng Triệu Khải nhún vai tỏ ý không biết, mà Sài Nghê miễn cưỡng không chế được chính mình, ngừng tiếng cười. “Không, không có gì.”

Cô phì cười không trả lời được. Trương tiêu thư nghi hoặc nhìn cô và Tăng Triệu Khải vài lần, cuối cùng vẫn là nhún xuống, không hỏi nhiều.

Uống xong cà phê, ba người bắt đầu tập trung làm việc.

Công việc ở công ty Á Cường rất thuận lợi, rất nhanh đã hoàn thành.

Sài Nghê còn nghĩ rằng phải đến bảy, tám giờ mới xong, không nghĩ tới không đến bảy giờ liền đại công cáo thành.

Ra khỏi cửa lớn công ty Á Cường, công việc hôm nay đã xong

Vui vẻ lấy điện thoại ra gọi Cừu Kính.

“A lô, em tan tâm rồi.”

“Sao lại nhanh như vậy, không phải nói là tám giờ mới xong sao?” Ở bên đầu bên kia, anh kinh ngạc hỏi.

“Không có biện pháp mà, ai bảo em rất tài giỏi, ai ngờ hiệu suất làm việc cao như vậy” Cô khoe khoang.

“Em họ Vương à?” Anh tạm dừng một chút, đột nhiên nói như vậy.

“Có ý gì?” Cô không hiểu hỏi lại.

“Vương Mại Qua, mèo khen mèo đuôi dài.” Cô bị chọc cười.

“Đợi anh một lát, anh đang đi trên đường, khoảng 10 phút là tới” Anh ôn nhu nói.

“Được rồi, anh lái xe cẩn thận.” Cô dặn dò.

“Anh biết rồi, trong lúc chờ anh đến, nghĩ xem tối nay chúng ta đi ăn gì nào?”

“Được.”

Cất điện thoại, Sài Nghê đứng bên ven đường, như thế khi Cừu Kính tới đón, sẽ thấy cô ngay.

Sau đó, bắt đầu suy nghĩ xem tối nay nên ăn gì, vì quá suy nghĩ, nên có người đến gần cô cũng không hề hay biết.

“Sài tiểu thư.”

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện người gọi mình là Tăng Triệu Khải. Cô tròng mắt, không biết anh ta đến gần cô là để làm gì?

“Cô đang đợi xe sao? Có cần tôi đưa cô đi một đoạn không?” Rất nhiệt tình hỏi cô.

“Cảm ơn anh, phiền anh lắm.”

“Không có phiền.” Anh ta vội đáp, “Xe tôi đậu ở gần đây, tôi không có việc gì làm, để tôi đưa cô đi một đoạn xem như là tạ lễ vì đã làm phiền cô, có được không?”

“Anh không cần cảm ơn tôi, đây là công việc của tôi.” Sài Nghê nhìn Tăng Triệu Khải trả lời.

Nhìn bộ dáng bài xích của cô, cái kiểu lấy lý do công việc từ chối này, chính là đang từ chối, Tăng triệu Khải do dự một chút, rốt cục lấy hết dũng khí nói ra, “Sài Nghê tiểu thư, tôi muốn mời cô ăn tối, không biết cô có đồng ý không?”

Đột nhiên anh ta đưa ra lời mời, Sài Nghê cả người ngậy ra như phồng, ngạc nhiên không nói nên lời.

Làm ơn, anh ta bị làm sao vậy? Vừa nãy thì muốn đưa cô đi một đoạn, giờ lại mời cô đi ăn cơm, đừng nói anh ta muốn theo đuổi cô nha?

“Tăng...”

“Tôi biết nói như vậy, có lẽ cô sẽ không tin tưởng, nhưng đây là tôi lần đầu tiên tôi có thiện cảm với một người con gái. Tôi cảm thấy chúng ta giống như từng gặp nhau, cho nên mới có loại ấn ý kỳ quái như vậy, rất hợp. Tôi nghĩ “

“Học trưởng, anh nói đúng, chúng ta không phải lần đầu tiên biết nhau.” Sài Nghi nhin không được đánh gãy lời anh ta nói, miễn cho anh ta khỏi nói nhiều, để sau khi biết được sự thật, sẽ xấu hổ rồi chạy ra đường cái tự sát mất.

“Học trưởng?” Cô gọi anh như vậy, anh mở to hai mắt nhìn.

“Tôi là học muội học chung trường cấp 3 với anh.” Cô nói.

“Học muội học chung cấp 3?” Tăng Triệu Khải nhìn cô, giống như đột nhiên biến thành con vẹt

“Đúng. Lúc anh học cấp ba, tôi khi đó học lớp 10. Bởi vì việc sắp chỗ ngồi trong lớp, tôi trở thành em gái năm nhất được anh chiếu cố. Khi đó mặt tôi toàn mụn trứng cá, khó trách anh nhận không ra.” Cô rất bình tĩnh kể lại chuyện cũ.

Hồi cấp 3, học muội năm nhất, mặt mụn trứng cá.....

Tăng triệu Khải tròn tròn hai mắt. Đây là cô gái mặt mụn kia.

Anh không thể tin cô gái nhìn như ôn nhu, khí chất xuất chúng trước mặt, so sánh với cô gái mặt mụn xấu xí đã sớm mơ hồ trong trí nhớ, là hai người hoàn toàn khác nhau.

Cô chính là cô gái đó.

Là thật sao? Vấn đề là, cô cũng đâu cần vạch rõ ranh giới với anh, không phải sao?

Học muội? Cô thế nhưng lại là học muội của anh? Đây chẳng lẽ là duyên phận trời sinh? Nhất định khi anh và cô gặp lại, trở thành một đôi đi?

“Một khi đã như vậy, em nên để học trưởng của mình mời cơm, học muội.” Tăng Triệu Khải vui vẻ nói. Có tăng quan hệ này, anh càng thêm danh chính ngôn thuận hẹn hò với cô.

Sài Nghê trợn mắt há hốc mồm, quả thực sắp bị cái tên da mặt dày làm cho tức điên rồi. Tuy rằng chuyện trước kia có thể không nhớ, nhưng không thể quên hết đi ngay chứ? Hơn nữa anh ta còn từng làm tổn thương cô rất sâu. Người từng chán ghét cô, lại đem chuyện này quên đi rồi đòi quen với cô, nực cười thật.

“Thật xin lỗi, tôi không đi ăn với anh đâu.” Cô lãnh đạm từ chối.

“Vì sao?” Tăng triệu Khải ngạc nhiên hỏi, không nghĩ tới cô sẽ trực tiếp cự tuyệt như vậy.

“Bởi vì tôi có vị hôn phu.”

“Cái gì?”

“Tút...” Vừa nói xong, xe Cừu Kính dừng bên kia đường, tiếng còi xe thông báo cho cô.

Sài Nghê ngay câu gặp lại cũng không nói với Tăng Triệu Khải, chỉ gật đầu với rồi đến chỗ xe Cừu Kính đậu, sau đó mở cửa xe,ngồi vào.

“Người kia là ai?” Cửa xe còn chưa đóng, Cừu Kính đã tò mò hỏi.

“Mối tình đầu.” Sài Nghê trả lời ngắn gọn.

Tay Cừu Kính đặt trên vô lăng vô thức nắm chặt. Ánh mắt liếc cái người đang đứng bên kia đường, đèn đường chiếu rõ, anh nhìn thật cẩn thận.

“Làm sao vậy?” Thấy anh chậm chạp không có lái xe đi, Sài Nghê thắt dây an toàn xong, nghi hoặc quay đầu hỏi anh.

“Anh ta cao chỉ có 1m70 ” Anh nói. Ý tứ chính là rất lùn.

“Hả?” Cô ngẩn người.

“Khuôn mặt quá dài.” Ý là bộ dạng không dễ nhìn.

Miệng cô khê hé mở nhìn anh.

“Bả vai không đủ rộng, tư thế đứng không đẹp, bộ dạng này không đáng tin được.” Anh nhìn cô, sau đó bình luận.

Khoé miệng Sài Nghê mở lớn, rớt cục hiểu được vì sao anh đột nhiên nói ra mấy câu không đầu không đuôi rồi.

“Anh đang ghen hả?” Cô trêu chọc hỏi.

Cừu Kính nhũ mày, không có trả lời.

“Em thích anh ta ở điểm nào?” Anh không đáp, chỉ hỏi.

“Có phải anh đang ghen không?” Khoé miệng Sài Nghê kéo dài đến mang tai rồi.

“Không có. Anh chỉ là tò mò mà thôi.” Anh lập tức lảng tránh, đạp chân ga, nhanh chóng rời đi, “Em thích anh ta ở điểm nào?” Anh nhìn đường, không chớp mắt lại hỏi.

Sài Nghê cảm thấy rất buồn cười, không nghĩ tới anh lại ghen vì chuyện trước kia của cô. “Anh ta là học trưởng cấp ba của em, là người chiếu cố em ba năm học cấp 3. Khi đó anh ta thường đối em hỏi han ân cần, khiến em nghĩ lầm mình đối với anh ta mà nói rất đặc biệt, cho nên anh ta trở thành mối tình đầu của em, tiếc rằng anh ta lại không có ý đó.” Cô thành thật kể với anh

“Khi đó không có ý nghĩa, hiện tại có không?”

“Làm sao anh biết?” Sài Nghê kinh ngạc nhìn anh, hỏi.

“Quả nhiên.” Cừu Kính bĩu môi

“Làm sao anh biết thế?” Cô tò mò chết được. Chẳng lẽ vừa rồi, anh đã nhìn thấy?

“Em không nói với anh ta là em đã có vị hôn phu, hơn nữa còn sắp kết hôn sao?” Không để ý đến vấn đề của cô, anh hỏi.

Sài Nghê trừng mắt nhìn, mặt không đổi sắc, nhìn một bộ bình tâm tĩnh khí của anh, nhin không được cười lên.”Anh có biết khi anh dùng khuôn mặt nghiêm túc nói chuyện, mà trong lời nói lại mang theo hơi ghen, nhìn rất buồn cười đó.”

Cừu Kính nhất thời không nói gì, biết chính mình phải nhận cũng vô dụng, bởi vì anh đúng là hơi ghen.

Mọi người đều nói mối tình đầu là khó quên nhất, đáng lẽ câu nói này không ai thêm để ý tới, nhưng đương sự còn sống sờ sờ đứng đây, ai mà không để ý chứ?

Mối tình đầu đã khó quên, mà mối tình đầu và mối tình bây giờ khác nhau rất lớn, anh muốn cô phải làm rõ xem ai là người đến trước và đến sau, cũng phải cho cô biết anh chỉ miễn cưỡng làm người đến trước.

Nghĩ đến đây, anh hít sâu một hơi, đang chuẩn bị mở miệng, không ngờ cô lại mở miệng nói trước, “Anh ta rất ghê tởm.”

Cừu Kính ngậy người một chút, hoài nghi quay đầu nhìn cô một cái, nghĩ là mình nghe lầm.

“Cái gì cơ?” Anh hỏi.

“Bởi vì chưa từng có một người con trai nào đối tốt với em như vậy, cho nên em mới thích anh ta, nhưng vô tình em nghe anh ta nói chuyện với người khác rằng, bộ dạng của em rất xấu, sau đó mối tình đầu của em cứ vậy mà kết thúc.” Cô nhún vai, nói về mối tình đầu mà cứ như đang nói chuyện.

Anh giật mình, không nghĩ tới mối tình đầu của cô cứ vậy mà kết thúc.

Tên hỗn đản này! Lần sau nếu để cho anh nhìn thấy, anh sẽ tặng cho một quyền.

“Tên đó bị mù à?” Trầm mặc hồi lâu, anh mới mở miệng nói.

Cô sững sốt một chút, thành công bị anh chọc cười.

“Hồi còn đi học, mặt em có rất nhiều mụn trứng cá. Nói thật, rất là xấu đó.” Khi mỉm cười, cô nói cho anh nghe nguyên nhân.

Anh nhìn cô chốc lát, nghiêm túc nói: “Nếu lúc đó em tìm anh, anh đã đưa cho em 090 biến thành mỹ nhân.”

Sài Nghê sững sốt một chút, trừng mắt nhìn, rồi cất tiếng cười to

Trời ạ, làm sao có thể buồn cười như vậy, 090 biến thành mỹ nhân?

Ha ha, anh sao có thể như vậy khôi hài, người ta 080 trừ sẹo bụng sau sinh, anh lại sao chép nói cái gì mà 090 biến thành mỹ nhân cơ chứ, cái này rất buồn cười, rất buồn cười, oa ha ha..... Thấy cô cười vui vẻ như vậy, Cừu Kính cũng nở nụ cười, lòng đầy thoả mãn với tình yêu của mình.

7. Chương 6

Edit: Julia

Đầu tháng đối với nhân viên làm kế toán mà nói, là lúc bận nhất vì phải kết toán những khoản tiền tháng trước. Nhưng ở bên bộ sự vụ mà nói, dùng từ ‘vội vàng’ không diễn tả hết tình cảnh của họ, mà phải dùng hai chữ ‘mệt chết’ mới đúng.

Nhân viên kế toán ở bộ sự vụ Cần Chân Liên Hợp hiện tại đang ở trong chiến loạn, mọi người đều việc vất vả khô cả sức.

Trên bàn một đồng tài liệu, dưới bàn cũng không ít hoá đơn sổ liệu xếp chồng lên nhau.

Trên màn hình máy tính con trỏ chột không ngừng thay đổi vị trí, bàn phím bị sử dụng quá nhiều mà rung động, tay nhân bàn phím đã mỏi mệt, nhưng vẫn không ngừng đánh.

Một đồng hóa đơn được nhập vào, một đồng bảng biểu kế toán phải làm, còn phải chạy đến ngân hàng, bưu cục, cục thuế để lấy số liệu nữa, đây là công việc của các cô, so với vác kiếm đi đánh giặc còn mệt hơn.

“Mĩ Linh, em đến ngân hàng phải không? Tiện thể giúp chị chạy đến vài nơi được chứ?” Một bên kết nối với điện thoại gọi chị Cố, Sài Nghê ngẩng đầu lên hỏi Mĩ Linh đang làm việc đối diện.

“Có thể khỏi đi được không?” Mĩ Linh ngẩng đầu lên, vẻ mặt cầu xin hỏi lại. Vì công việc mà cô đây mệt sắp chết, nếu có thể, cô không muốn lãng phí thời gian đến ngân hàng, mà chị Sài lại muốn nhờ cô chạy đến vài nơi, như vậy phải lãng phí bao nhiêu thời gian?

“Công ty Uy Khắc em cũng không muốn đi sao?” Sài Nghê hỏi cô

Nhất thời Mĩ Linh gào thét, vốn đang khó xử không biết từ chối làm sao, đột nhiên thoải hiệp.

“Em đi.”

Sài Nghê nhin không được cười trộm, rồi quay sang nói chuyện với chị Cố qua điện thoại, để Mĩ Linh đi làm việc.

Bốn giờ chiều, hơn hai giờ chạy ra ngoài làm việc, cuối cùng Mĩ Linh đã làm xong, chạy về công ty.

Theo lý thuyết, trong lúc làm việc bận rộn như vậy, Mĩ Linh phải uống một ly nước, rồi đi toilet, sau đó vội đầu làm việc tiếp, liều đánh bàn phím đẩy nhanh tốc độ làm việc, nhưng là lúc này thái độ của Mĩ Linh quá khác thường, ngồi tại chỗ ngẩn người.

“Mĩ Linh, em làm sao vậy?” Sài Nghê hỏi, tay vẫn tiếp tục gõ bàn phím.

“Em thấy bạn gái phó tổng Cừu hoàn mỹ.”

“Cạch” Máy tính Sài Nghê phát ra tiếng vang chói tai, nhắc nhở người sử dụng.

“Bạn gái phó tổng Cừu hoàn mỹ?” A Bội ngồi cạnh Mĩ Linh nghe thấy không khỏi hét chói tai. Vừa nghe năm chữ ‘phó tổng Cừu hoàn mỹ’, tiếng gõ bàn phím trong văn phòng lập tức dừng lại.

“Cái gì, bạn gái của phó tổng Cừu là sao, A Bội?” Có người hỏi.

“Mĩ Linh nói, cô ấy thấy bạn gái phó tổng Cừu đó.” A Bội trả lời, sau đó quay sang nhìn Mĩ Linh bên cạnh hỏi: “Cô nói thật hả, chính mắt cô thấy sao?”

Mĩ Linh như người mất hồn gật đầu

“Người đó là ai vậy? Bộ dạng thế nào? Xinh đẹp không?” A Bội tò mò hỏi.

“Rất đẹp” Mĩ Linh chỉ nói ba chữ này.

“Đẹp như thế nào? Cô nói rõ cái coi.” A Bội sốt ruột hỏi, cực kỳ muốn biết người đó là ai, xứng không xứng với thần tượng của mình.

Những người khác cũng có suy nghĩ giống vậy, tất cả đều tròn to hai mắt, lộ ra vẻ mặt chờ đáp án.

Chỉ có Sài Nghê trầm mặc không nói tiếp tục gõ bàn phím, có loại cảm giác tay chân như nhũn ra.

Cả văn phòng chỉ có cô ngồi gõ bàn phím.

“Thật sự rất đẹp.” Mĩ Linh hít sâu một hơi, mở miệng nói. “Cô ấy có mái tóc đen dài, giống như mái tóc để quảng cáo dầu gội đầu. Dáng người cao lại đầy đặn, đứng cùng một chỗ với phó tổng Cừu tựa như một đôi kim đồng ngọc nữ vậy. Nhất là khuôn mặt đẹp, chẳng khác nào siêu sao điện ảnh, so với Tuy Đường còn đẹp hơn, rất xinh đẹp đó.”

Trong văn phòng một mảnh trầm tĩnh, ngay cả Sài Nghê cũng ngừng gõ bàn phím, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Mĩ Linh ngồi đối diện.

“Cô gái đó thật sự xinh đẹp vậy sao?” Cô không được tự nhiên mở miệng hỏi

Mĩ Linh nhìn cô, dùng sức gật gật đầu.

“Cho dù như vậy, cô làm sao biết đó là bạn gái của phó tổng Cừu?” A Bội hỏi, không thể nào tiếp nhận được.

“Cô ấy hôn phó tổng.”

Trong phút chốc, Sài Nghê tròn tròn hai mắt. Ai hôn ai?

“Ai hôn ai?” Có người hỏi giúp cô.

“Mỹ nữ hôn phó tổng Cừu.” Mĩ Linh nói tinh huống lúc đó.

Văn phòng lại một lần nữa trầm tĩnh, mà Sài Nghê vào trong cơn ghen không hề hay biết.

“Ngay cả như vậy, cũng không thể chứng minh cô gái kia là bạn gái phó tổng Cừu nha? Có lẽ cô gái đó yêu cái bộ dạng suất khí của phó tổng Cừu, cường hôn anh ấy không biết chừng.” Có người mở miệng phản bác.

“Nhưng anh ấy không có đẩy mỹ nữ đó ra, còn cười nữa đó.” Mĩ Linh còn nói.

Trong đầu Sài Nghê nhất thời trống rỗng. Cô không tự chủ trừng mắt nhìn Mĩ Linh, ý thức được cô nhìn mình, Mỹ Linh quay đầu lại vô lực cười khổ, nói thêm; “Cũng sau màn đó, tôi mới xác định cô gái kia là bạn gái phó tổng Cừu.”

Nghe xong câu đó, Sài Nghê rốt cuộc không còn nghe thấy thanh âm gì nữa, chỉ cảm thấy đầu ong ong như muốn nổ tung.

Cô gái kia rốt cuộc là ai? Cừu Kính thật sự để cho cô ấy hôn mình, còn cười nữa ư? Hai người bọn họ rốt cuộc là có quan hệ gì? Chẳng lẽ đúng như lời Mĩ Linh nói, là người yêu sao? Như vậy còn cô? Cô là gì đây?

Không nên hoài nghi anh, anh tốt với cô thế nào, cô không phải không biết, làm sao có thể vì mấy lời người khác nói mà nghi ngờ anh?

Nếu anh thật sự không yêu cô, cần gì phải cầu hôn với cô chứ?

Không thể vì điều này mà tự vác đá đập chân mình đi? Huống hồ bọn họ ở chung nhà với nhau, mỗi ngày cùng ra cửa, cùng về nhà, cùng ngủ trên một giường, ngoại trừ phải đi công tác bên ngoài, thì hai người bám dính nhau không thể tách rời, anh làm sao có thời gian để bắt cá hai tay?

Vấn đề là có một giọng trong lòng vang lên thời gian bọn cô làm việc thì sao, hơn nữa cô luôn tan tâm trễ, đoạn thời gian này, anh làm cái gì, ai mà biết được.

Đáng giận, đáng giận, đáng giận, không được suy nghĩ miên man, Sài Nghê. Nghi kỵ và không tín nhiệm chính là vết thương trí mạng trong tình yêu, một khi phát tác, kết quả chỉ có chết thảm. Cô muốn đem tình yêu của hai người đập tan ư?

Không.

Vậy đừng suy nghĩ miên man nữa!

Tục ngữ nói, nói thì dễ hơn làm. Tuy rằng Sài Nghê vẫn tự an ủi mình không được suy nghĩ lung tung, nhưng đầu óc cô bây giờ rối tinh rối mù. Nhưng Đầu óc không nghe sai sử, cứ nghĩ lung tung, nếu nếu có thể, cô thật muốn đem suy nghĩ đó cắt đứt.

“Mệt lắm sao?”

“Hả?” Cừu Kính lên tiếng hỏi, cô hoàn hồn lại

“Từ lúc lên xe, em không nói chuyện, mệt lắm à?” Anh vươn tay xoa gương mặt cô, đau lòng nói. Sau khi sống chung, anh mới biết cô bận công việc tới mức nào, 3 ngày thì đã có 2 ngày tăng ca, đúng giờ tan tâm đại khái không quá 3 lần trong 1 tháng.

Thấy cô vất vả như thế, anh rất đau lòng, muốn khuyên cô đổi công việc khác, không đi làm ở nhà cũng được, bởi vì anh có thể nuôi được cô mà.

Nhưng cô nói với anh là cô thích công việc này, thích tính tiền, khi nhập xong tất cả số liệu thì có cảm giác thành tựu vô cùng, cũng thích cảm giác khi khiêu chiến. Bởi vì thích, cho nên không biết mệt.

Vì thế, anh có thể nói được gì? Chỉ có thể tôn trọng lựa chọn của cô, sau đó tiếp tục đau lòng và không muốn.

Sài Nghê khẽ nói, “Em đang suy nghĩ một chuyện.”

“Chuyện gì? Công việc ư?”

Cô trầm mặc một chút, sau đó do dự hỏi: “Cừu Kính, em thường tăng ca, trễ như vậy mới tan tâm, anh có giận không?” Đã hơn một tuần, mỗi ngày 10 giờ rưỡi tối cô mới tan tâm.

“Anh chỉ thấy đau lòng cho em.” Anh ôn nhu nói.

“Thật sao? Nhưng vì tăng ca, mà em không có nhiều thời gian ở bên anh.” Điều này chính là nghi kỵ đầu tiên của cô.

“Không phải bây giờ em đã ở cạnh anh à?”

“Cái này là anh tới đón em tan tầm mà” Cô cười khổ lắm lắm.

“Nếu không để cho anh tới đón em, thì sẽ không có đoạn thời gian ở bên cạnh nhau. Hãy để anh đưa đón em, để chúng ta có thêm thời gian bên nhau.” Anh ôn nhu trấn an cô.

Sài Nghê cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy vào lòng cô.

“Rõ ràng là em làm phiền anh, mà anh nói như thể em là người ban ân cho anh vậy. Sao anh lại đối với em tốt như vậy, Cừu Kính?” Cô nhẹ giọng hỏi, giọng nói có chút khàn khàn.

“Em là lão bà của anh, không tốt với em thì tốt với ai?”

“Chúng ta còn chưa kết hôn, em không phải là lão bà của anh.”

“Đối với anh mà nói, chính là em.” Anh ôn nhu nói, cầm tay cô hôn lên.

Trong lòng Sài Nghê ngọt ngào, cảm thấy có chút kích động.

“Anh tốt như vậy, khó trách có nhiều cô gái thích anh.” Cô phụng phịu nói.

“Em đừng hiểu lầm, anh chỉ đối tốt với em thôi.”

“Nếu chỉ tốt với mình em, vậy tại sao còn nhiều cô gái thích anh thế hả?” Hại cô cảm giác trước sau đều có địch.

“Thiên sinh lệ chất nan không có chí tiến thủ, anh cũng cảm thấy thật phiền.” Anh thở dài. (J: câu trong ngoặc không biết edit thế nào)

Sài Nghê ngẩn ngơ, nhịn không được nở nụ cười.” Thật muốn để mọi người biết bộ mặt anh dày thế nào.” Cô cười nói.

“Em muốn giới thiệu anh cho đồng nghiệp em sao?” Anh kinh hỉ, mở to mắt, khẩn trương nói, “Thật tốt quá, anh không cần núp dưới cái bóng tình nhân nữa rồi, thật muốn để mọi người chúc mừng nha!”

Sài Nghệ bị anh chọc cười, vì diễn xuất quá khoa trương của anh,

“Không phải đâu, ý em không phải là vậy.”

Cô chưa nghĩ tới việc công khai chuyện tình cảm hai người, bởi vì cô không có dũng khí, cần phải chuẩn bị thêm nữa.

Cừu Kính khẽ thở dài một hơi, không muốn cho cô nhiều áp lực, nhưng lại vô cùng mong đợi.

“Đừng để anh chờ lâu.” Anh ôn nhu nói, “Nếu trong khoảng thời gian trước khi kết hôn, ở chung ba tháng cũng đã đủ lắm rồi nhỉ? Trong khoảng thời gian này, em thấy anh có cần cải thiện cái gì không, em cứ nói thẳng ra đi, không sao đâu.”

(Bạn đang đọc truyện Phó tổng Cừu hoàn mỹ – Kim Huyền được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Anh hỏi cô như vậy, là muốn cô xấu hổ ư.

Anh cần thay đổi chỗ nào? Ôn nhu sẵn sàng, biết làm việc nhà, vừa đẹp trai vừa tài giỏi, tiền đồ vô lượng, không có ham mê bất lương nào, còn biết trêu chọc cô nữa.

Vốn dĩ, cô còn tưởng rằng hai chữ ‘hoàn mỹ’ này người ta đặt cho anh là hơi quá, nhưng sự thật chính là anh quá hoàn mỹ. Đương nhiên, anh cũng có một chút khuyết điểm, ví dụ như trên giường, khó chịu khi rời giường, l anh cũng từng nói qua với cô lúc ở nhà mình thế nào, có chút lười thôi, lười thối, hơn nữa lúc ở nhà thì không có thói quen đóng cửa.

Nhưng chút khuyết điểm đó có thể che lấp hết ưu điểm của anh ư? Càng ở gần anh, càng hiểu biết về anh hơn, khiến cô yêu anh nhiều hơn.

Nghĩ vậy, Sài Nghệ cũng rất muốn biết trong khoảng thời gian sống chung này, anh nghĩ thế nào về cô?

“Còn anh?” Cô hỏi, “Qua ba tháng sống chung này, anh có ý kiến gì về em không? Nếu nói ra chuyện này, chúng ta cũng phải công bằng một chút, có phải không?”

“Tổng hợp ý kiến trong ba tháng sống chung sao? Vậy có phải cải thiện những khuyết điểm đó xong sẽ bàn đến chuyện kết hôn phải không?”

Về mặt anh mong chờ.

“Vậy phải xem ý kiến thế nào đã.” Cô nhún cười trả lời. Vừa nhìn là biết anh muốn trêu cô rồi, “Anh nói

trước đi.”

“Anh muốn nói.” Thừa dịp đèn đỏ, anh nghiêm túc quay sang nhìn cô, làm cô khản trương.

“Anh không hề có bất mãn nào với em, chỉ có 100% hài lòng mà thôi.”

Thở phào nhẹ nhõm, Sài Nghê có chút đỡ kh1oc đỡ cười đánh anh, “Đừng có làm rộn, em hỏi thật đấy.”

“Anh nói thật mà, em nhìn vào mắt anh xem, anh nói giỡn sao? Anh nói thật đó.”

Cừu Kính cường điệu giọng nói, chọc Sài Nghê bật cười.

Đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, xe tiếp tục đi về phía trước.

“Cừu Kính, bên cạnh anh có rất nhiều cô gái đẹp hơn em, chủ động hơn em, ưu tú hơn, nguyện ý dành nhiều thời gian bên cạnh anh, vì sao anh lại chọn em?” Sài Nghê im lặng một lúc, sau đó hỏi.

“Bởi vì anh yêu em.” Anh trả lời ngắn gọn nhưng rất trùu tượng

“Em có gì tốt, sao anh lại yêu em?”

“Tình yêu không phân biệt tốt xấu, không phải anh đã nói rồi ư? Nó không phải là đề toán học, không có công thức hoặc đáp án. Anh chỉ có thể nói, từ sau hôm cùng em uống rượu trong công viên, trái tim nói cho anh biết, người đó chính là em, người anh muốn là em.” Ôn nhu nói ra, sau đó cầm tay cô đặt lên môi mình, nhẹ hôn.

“Em không biết nên nói gì đây.” Sài Nghê nhìn anh, mắt không chuyển, thật lâu mới nói

“Chỉ cần em nói, em yêu anh là được.” Anh cười nói với cô.

“Em yêu anh.” Cô không thể không nói, bởi vì trong lòng cô có một loại tình cảm hơn hẳn câu nói đó, “Em nghĩ mình rất rất yêu anh.”

“Rất tốt, anh cũng rất yêu em.” Anh vui vẻ nói, lái xe vào bãi đỗ. “Tốt quá, về nhà rồi, chúng ta tiếp tục ân ái.”

Lời này nói ra, ý tứ trong đó mập mờ, Sài Nghê lườm anh một cái, “Hôm nay bà dì em đến.”

“Hả.” Anh hậm hực than vãn, chỉ thiếu chút nữa dậm chân tại chỗ.

“Em giỡn đó.” Cô cười.

Kết quả, lập tức bị anh trừng phạt, hung hăng hôn đến mức không thở nổi, thiếu chút nữa không khống chế được đã ân ái ngay bãi đậu xe.

Cừu Kính kìm nén dục vọng của mình, đột nhiên ngẩng đầu lên, một bên thở, một bên giúp cô chỉnh sửa quần áo trên người.

“Đi, chúng ta về nhà tiếp tục.” Anh nói, sau đó nhanh chóng nhảy xuống xe, ngay lúc cả người cô nhuyển ra, chưa lấy lại ý thức, anh đã mở cửa xe, giúp cô xuống xe.

Đóng cửa xe lại, tít một tiếng, cửa xe tự động khoá, hai người bước nhanh vào thang máy. Đứng trong thang máy, Cừu Kính cúi đầu nhìn cô, vốn là muốn nhìn xem quần áo cô đã chỉnh tề chưa, không ngờ lại thấy mặt cô đỏ bừng, khiến anh không nhận được, nâng cằm cô, cúi đầu hôn lên môi hồng.

“Bị người ta thấy đó.” Cô thúc vào ngực anh, nhỏ giọng nói.

Anh miễn cưỡng nhìn xuống, hôn cô một cái, “Về nhà xử em sau.” Trong mắt có ẩn ý.

Thang máy không ngừng đi lên trên, tần suất tim Sài Nghê đập ngày càng nhanh.

Đi vào trong nhà, cửa không khoá, Sài Nghê liền bị Cừu Kính một phen ôm lấy, còn không kịp đi vào phòng, đã ngã xuống sofa trong phòng khách ‘tử hình ngay tại chỗ’. Quá trình chỉ có thể dùng hai chữ hình dung, ‘kịch liệt’.

Sau anh ngã rạp xuống người cô, không có khí lực mà đứng lên, thứ kia vẫn còn trong cơ thể cô, trừ bỏ dùng sức thở dốc, ngay cả rút ra cũng không được.

Hô hấp của Sài Nghê cũng dồn dập giống anh, tim đập rất nhanh. Trải qua kích tình, nếu cô còn hoài nghi lời anh nói, sẽ bị thiên lôi đánh, chết không được tử tế. Cô vừa vỗ tẩm lưng ướt đẫm mồ hôi của anh, vừa nghĩ.

“Uhm, anh không muốn đứng lên chút nào, chúng ta ngủ như vậy cho đến khi hùng đông được không?” Anh không nhúc nhích dựa vào người cô, khàn khàn nói.

“Anh có thể nằm ngủ, nhưng em phải đi tắm đã.” Cô hôn môi anh, rồi nói.

“Được rồi, nguyện vọng của lão bà chính là nhiệm vụ của vi phu. Anh giúp em tắm.” Nói xong, hít một

hời, khởi động thân thể, chậm rãi rút phân thân từ trong cơ thể cô ra, khiến cô mẫn cảm, không kiềm chế được nhắm hai mắt khẽ rên.

“Làm ơn, đừng câu dẫn anh.” Anh sung sướng nói.

“Em nào có!” Cô mở mắt ra, đỏ mặt, hờn dỗi nhìn anh.

Anh mỉm cười, cúi đầu hôn lên chóp mũi, rồi mới đứng dậy, xoay người vươn tay ôm cô từ trên sofa đến phòng tắm. Sau đó, hai người cùng nhau tắm rửa, cùng nhau lên giường ngủ, chúc ngủ ngon.

Một đêm tốt đẹp đi qua

“Chị Sài, chị nhìn bên kia kìa, đó chính là phó tổng Cừu và bạn gái anh ấy đó. Lần trước em thấy chính là cô ấy, có phải rất đẹp không?”

Hết thấy tới rất đột ngột, Sài Nghi không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Cừu Kính và bạn gái trong truyền thuyết của anh, cô chưa chuẩn bị tâm lý, nên người ngậy phồng ra.

Cô gái đó rất đẹp, giống như Mĩ Linh hình dung lúc trước, có chút giống người mẫu Tùy Đường, nhưng lại đẹp hơn Tùy Đường vài phần. Cô ấy cười tươi nói chuyện, ngồi đối diện với người là bạn trai cô! Nhìn Cừu Kính, bạn trai kiêm hôn phu của cô ôn nhu, vừa uống cà phê vừa nghe mỹ nữ nói chuyện, bộ dạng cực kỳ hưởng thụ.

Sài Nghi ngơ ngác nhìn hình ảnh soái ca, mỹ nữ trước mặt, thật sự không biết nên làm gì. Hôm nay là cuối tuần, cô ở công ty tặng cà, mà anh lại ở đây hẹn hò với mỹ nữ.

Tạm thời không biết quan hệ giữa anh và mỹ nữ kia là gì, chỉ là hình ảnh đó khắc sâu vào tâm trí cô, vốn bất an đã dệp tan giờ lại xuất hiện, cổ họng như có gì nghẹn lại, không thể nào thở nổi.

Trong khi cô làm việc, anh lại có thời gian rảnh? Hẹn hò uống cà phê với mỹ nữ

“Lúc em tặng cà, anh đang làm gì?”

Cô nhớ khi nói chuyện phiếm, cô từng hỏi anh vấn đề này, lúc ấy anh trả lời thế nào?

“Cái gì cũng làm nha, công ty có việc thì ở lại làm, không có việc thì tìm nơi ăn cơm chờ em tan tầm, nếu biết em tặng cà đến khuya, anh sẽ về nhà nghỉ ngơi, xem tivi, xem tạp chí, lên mạng, chờ điện thoại của em, muốn làm cái gì thì làm cái đó.”

“Kể cả đi gặp con gái?” Cô cố ý hỏi như vậy, lại chọc anh cười ha ha, “Em đang ghen sao?”

Kết quả, bây giờ cô nghĩ lại, hình như lúc đó anh không có phủ nhận. Sài Nghê cứng đờ người, biết mình lại suy nghĩ lung tung.

Cô phải tin tưởng anh, nhất định tin tưởng anh mới được.

“Đi thôi. Chị Cố còn đang chờ chúng ta về đó.” Hít sâu một hơi, cô quay lại kêu Mĩ Linh, dẫn đầu xoay người rời đi, quyết định nhắm mắt làm ngơ mà tĩnh tâm.

Trở lại công ty tiếp tục tăng ca, bởi vì không muốn nghĩ đến nữa, nên cô tập trung làm việc, lượng công việc ngày càng ít, mà hiệu quả cao.

Năm giờ chiều, điện thoại đặt trên bàn rung lên, cô nhìn màn hình, là anh.

Chuyện nhìn thấy vài giờ trước, giống như thủy triều ập tới, hơi ngậy người một lát, sau đó cầm điện thoại đến toilet nghe.

“A lô?”

“Hôm nay công việc thế nào? Muốn anh đón em lúc mấy giờ?” Anh ôn nhu hỏi.

“Anh đang ở đâu.”

“Trong nhà.”

Cô dừng cước bộ, do dự một chút, rốt cục vẫn nhịn không được thử hỏi: “Cả ngày hôm nay anh ở nhà à?”

“Đúng vậy.”

Hai chữ này như dao kiếm đâm vào người cô, cả người Sài Nghê cứng đờ, mặt không chút máu, khó có thể tin, cùng với đau lòng.

Anh đang nói dối, anh vậy mà đang nói dối cô.

Không biết nên phản ứng thế nào, bởi vì cô không nghĩ đến anh sẽ nói dối cô vì một cô gái mà nói dối cô

“A lô?”

“Xin lỗi, em còn rất nhiều việc chưa làm xong, sợ là đến khuya mới xong, em gọi cho anh khi nào xong nhé?”

Bye bye.” Cô vội vã nói hết một câu, rồi cắt đứt cuộc gọi. Bởi vì cô sợ mình vì thắng tính mà bật thốt hỏi anh vì sao lại nói dối, sau đó qua điện thoại mắng anh một trận.

Cô không thích cãi nhau, nhất là không thấy người ta mà mắng. Quan trọng là người đó chính là người cô rất rất yêu, ước định muốn cùng nhau đi đến hết đời.

Tâm tình hỗn loạn, hậm hực rất muốn khóc. Cô trở về chỗ ngồi, 5 phút sau cô phát hiện mình không thể tập trung làm việc được, trước mắt mờ mờ. Hoàn hảo mọi người đều cúi đầu làm việc, không có phát hiện cô thất thường. Cố gắng nước mắt đè nén lại trong hốc mắt đi, cô bắt đầu thu dọn này nọ.

“Chị Sài, chị tan tầm à?” Cảm giác cô đeo túi xách chuẩn bị đứng lên, Mĩ Linh ngồi đối diện ngẩng đầu lên hỏi.

“Ừ Buổi tối chị còn có việc phải đi trước.” Cô cúi đầu nói, xoay người hướng cửa phòng mà đi

Ra khỏi công ty, Sài Nghê lại không biết mình nên đi đâu.

Về nhà sao? Cô không muốn về nhà, còn không biết đối mặt với anh thế nào khi anh nói dối cô.

Đi đâu đây? Nếu cô còn nhà thì tốt rồi, nếu cô không cho người ta thuê nhà thì tốt rồi, nếu không hỏi anh, nếu cô không thấy anh đang hẹn hò với cô gái kia, Nếu....! Nếu cô không yêu anh thì tốt rồi.....

Ô..... Rất khổ sở.

Không phải cô và bạn trai trước chưa từng phát sinh chuyện này, cũng trải qua những lần bị vứt bỏ, bị bắt cả hai tay, nhưng vì sao không giống như lần này đau lòng đến vậy?

Anh thế nhưng lại nói dối cô, hai chữ ‘nói dối’ này rất đơn giản, nhưng bao hàm rất nhiều ý...chính là lừa gạt...

Cô rất khổ sở, thật sự rất khổ sở, lại không biết phải làm sao đây?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pho-tong-cuu-hoan-my>